58 - 320

Akbaba

İzmir'de kolej mezunu bir dilenci yakalandı.
— Gazeteler —

— İşte okumanın sonu!

3 ADET
25 000
LİRA

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
10 000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

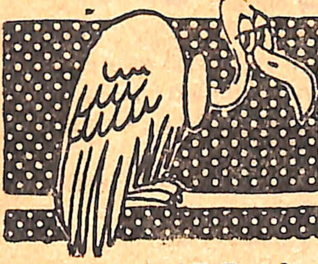
FAAL d - 409

cem'an
245.000
lira tutarında
ikramiye

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 320 C.: 13 1 MAYIS 1958 ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİYATI 75 KURUŞ

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

Uyku hapı !

BAYRAMDAN önceki gazetelerde okudum: Sayın Valimiz Mümtaz Tarhan, Atatürk Lisesinde öğrencilerle bir sıraya oturup ders dinlemiş. Güzel şey. Atalarımız «İlim, Çin'de bile olsa gidip isteyiniz» demiş. Eh, Atatürk Lisesi çok şükür Çin'de değil, şuracıkta. Valimizin altında da gıcır gıcır bir Cadillac var... Yine muhterem ecdadımız «Bilgiyi, beşikten mezara kadar arayınız» buyurmuş. Yine eh, sevgili Valimiz ne beşikte bebektir, ne de Allah gecinden versin bir pîr-i fânî... Üstelik kendisini, eser sahibi, okur, yazar bir aydınımız olarak tanırız. Bu bakımdan, lise öğrencileri arasına karışması, ışıklı gözlerle oturup ders dinlemesi, çocuklarımızı şevke getirecek güzel bir jesttir.

Bilmem dikkat ettiniz mi? Eski Çalışma Bakanı, İstanbula, İçişlerinin bir valisinden çok, Maarif Vekâletinin bir eğitim ve öğretim üyesi gibi geldi: Beyoğlunun yan sokaklarındaki kumar salonlarını kapatarak, mektep kaçaklarını kovalıyarak, spor salonları açarak, Ankara Kolejlilerine Şark kahvesinde çay ziyafeti çekerek...

Bir daha tekrar edeyim: Güzel, çok güzel... «Hayatta en hakikî mürşit ilimdir» diye Atatürk'ün ruhunu şâdedecek kadar güzel!

Ancak.... — Ah bu ancaklar!.. Bütün tatsızlıklar bu ancaklardan sonra başlar! — Evet, ancak, İstanbulun ilk gidilecek, ilk görülecek, durumu, düzeni ilk incelenecek yeri Atatürk Lisesi midir acaba?..

Sayın Mümtaz Tarhan, çocuklarımızın yetişme şartlarını, bir Vali baba sevgisiyle incelemek istiyorsa, bu, mektep sırasından evvel, sabahleyin kahvaltı sofrasında başlar. O kahvaltı sofrası ki, aylardanberi artık her çeşit peyniri unutmuştur!

Sonra, sıra tramvay, yahut otobüs kuyruğuna gelir: Eğer muhterem Valimiz, öğrenci evlâtlarının mektebe gidebilmek için — yürekleri, yaklaşan ders saati gibi atarak — nasıl bekleştiklerini, kapılara, parmaklıklara nasıl tırmandıklarını görmek ve duymak isterse, birkaç sabah, mektep saatinde, Vali konağından çıkıp duraklarda kuyruğa girmelidir. Yoksa, bir öğrencinin hayatı sınıfta başlamaz!

Hem, doğrusunu isterseniz neden yalnız mektep?.. Bizim en geri, en üzerinde dikkatle durulacak müessesemiz liseler mi?.. Sayın Tarhan, yalnız öğrencilerin değil, hepimizin, bütün İstanbulluların valisidir. Eğer, hemşehrilerinin hayatını içinden görmek, içinden tanımak istiyorsa, onu, bir sabah et kuyruğunda, bir akşam dolmuş kuyruğunda, bir başka gün gaz kuyruğunda, vatandaşlarla dertleşir görmek isteriz. Hem de — tebdil gezen eski büyükler gibi — mümkün olduğu kadar kendisini tanıtmadan...

Haaa, aklımda iken söyliyeyim: Şayet böyle bir denemeye girişirlerse, yıldızları sayarak sabahlamamak için bir tek çare vardır: Yatarken kuvvetlice bir uyku hapı yutmak!

Yusuf Ziya ORTAÇ

TEŞEKKÜRLER EDERİM

Tanıdık, tanımadık birçok dostlarımdan birer birer cevaplandıramıyacağım kadar bayram tebriki geldi. Hepsine, bahtiyarlıkla ve en iyi dileklerle teşekkürler ederim. Y.Z.O.

300 ton kahve Kızılay tarafından satışa arzedilecek.. (Gazeteler)

— Sade mi, şekerli mi?!..

İmamlarımız!

Gazetelerde okuduk: Denizli'nin Ecirli köyünden Süleyman isimli bir imam, bir kadını kaçırmış!

Bitmediiii... Kadın evliymiş!

Bitmediiii.... Gönül rızasiyle değil, zorla kaçırmış!

Bitmediiii... Kaçırmakla da kalmamış, Pamukkale harabelerinde tecavüze de kalkmış!

Bitmediiii... Kadıncağız feryad-ü figan etmiş.

Bitmediiii... Kocası yetişmiş. Tabancayı çekmiş, kurşunu sıkmış!

Ah, bir bitseydi, değil mi?.. Hayır, ne yazık ki, yine bitmedi: İmam efendi hazretleri, uçkur elde kaçmış!

Yahu, bu bir değil, iki değil, üç değil... Şu bizim muhterem imamlarımız biraz Kıbrıs'taki Yunanlıların imamından, papas Makaryos'tan ibret alsalar ya...

Hey gidi dünya, heyyyy..., O ne ile meşgul, bizimkiler ne ile!..

Dünyada Ne Enayiler Var

★ AZİZ NESİN ★

TEMYİZ süresinin son günüydü. Evin elektriğini de kesecekl'erdi. Kömür alma sıramız da o gündü. İnanılır gibi değil ama, gerçek olan bu, icraya para yatırmak için de son gündü.

«Dört ayın çarşambası bir araya geldi» diye işte bu durumlar için söylenir.

Kısaca durumu bir daha gözden geçirirsek, temyiz dilekçesini o gün saat 17 ye kadar Adliyeye vermezsem, mahkemenin verdiği hapis cezası onaylanacaktı. Kırmızı elektrik ödeme kâğıdının son günü olduğundan elektriğimizi keseceklerdi. Ev sahibi icraya vermişti. O gün icraya kirayı yatırmazsam kapı dışarı edilecektik. Yine o gün kömür sıramızı kaçırırsak, kömür hakkımız yanıyordu, bütün bir kış soğuktan tirtir titriyecektik.

Durumumun ne denli bir çıkmazda olduğunu anlatabildim, sanıyorum. Bütün bu işleri yapmak için, o gün saat 14.30 da evden çıktım. 17 ye kadar bütün işleri yapabilirdim. Paralar, temyiz dilekçesi, elektrik makbuzu, kömür karnesi, icra kâğıdı cebimdeydi.

Bütün işleri sıraya koymuştum. İçimde de hiç bir kaygım yoktu.

Spor Sarayına doğru yürürken, alanı çeviren bir kalabalık gördüm. Kalabalık, bağırıp çağırıyordu. Meraklandım, kalabalığa doğru yürüdüm. Alanda top oynanıyordu. Bu kalabalık da, seyircilerdi. Takımlardan biri yakaları yeşil beyaz fanilâ, don, öbür takım da kırmızı top kılığı giyinmişti.

Kalabalığa sokuldum. Önümde bir bekçi, resmî üniformalı üç kişi, iki çocuk, daha da başkaları vardı. Niyetim, takımların adını öğrenip geçmekti. Tam birisine bunu soracağım sırada, ortalık toza dumana bulandı. Ne olduğunu pek anlıyamadım ama, tozdan, dumandan, yanımı yönümü şaşırdım. Sonra toz, duman açıldı.

Top alaniyle seyircilerin arasını, dikenli tel ayırıyordu. Ayaklarında çizme, başında kasket, kırmızı kravatlı bir delikanlı:

— Ulan Karabacak, ulan Karabacak, bitir şu namussuzun işini!.. diye bağırdı.

Sonra bütün seyirciler:

— Karabacaaak!.. diye bağırmaya başladılar.

Daha başkaları da:

— Tahtabacaaak!.. diye bağırmağa başladılar.

Bu bağırmalardan Tahtabacakla Karabacak'ın kimler olduğunu anladım. Karabacak, kapkara, kıllı bir oğlandı. Zenci değildi ama, öyle bir yanık kara teni vardı. Tahtabacak da, sivri, uzun, inceden bir oğlan...

Oyuncuların fanilâlarının sırtında numaralar vardı. Önümdeki yaşlı bir seyirci:

— Şu sekiz numarayı, sekiz numarayı... Ye ulan! diye bağırırken, ağzından kırmızılı beyazlı kuş gibi bir şey fırladı. O fırlayan şey top alanının ortasına düştü. «Sekiz numarayı ye ulan!» diye bağıran yaşlıca adam, ondan sonra da bağırdı durdu ama, ne dediğini pek anlıyamadım. Adam çırpınıyordu. Bu çırpınmalar artınca, adamın heyecanla bağırırken, ağzındaki takma dişin fırladığı anlaşıldı. Takma diş havada uçarken bana kuş uçuyor gibi gelmişti.

Bir oyuncu, tozların arasından aldığı takma dişi, adama tellerin arasından verdi. Adam, takma dişi hemen ağzına tıkıp yine bağırmağa başladı:

— Ulan Karabacak, ye şu sekiz numarayı be!..

Adama sokuldum;

— Affedersiniz, bunlar hangi takım?

Yaşlıca adam:

— Yeşil yakalılarla, kırmızılılar, dedi.

— Takımların adı? dedim...

— Bilmiyorum, dedi, şimdi geçerken, merak edip baktım. Ama ben, yakası yeşillilerdenim.

O sırada, yanıma şişman biri geldi. Yüzümdeki şaşkınlığı anlamış olacak:

— Gördünüz ya beyim, dedi, şu hale bakın rica ederim. Daha oynıyan takımları bilmiyor.

Aklı başında birini bulmanın sevinciyle:

— Evet, dedim, şaşılacak şey vallahi...

Şişman adam:

— Dünyada ne enayiler var, dedi.

Ben de onu onayladım:

— Çok doğru. İşini, gücünü bırakmış, daha adını bilmediği takımların maçını seyrediyor.

Şişman adamla düşüncelerimiz uyuştuğu için hemen anlaşıvermiştik. Arkamızdaki tümsekte bekçi, bir tekmede bir oyuncuyu yere yıkan kırmızılılardan bir oyuncuya:

— Helâl, helâl... diye bağırıyordu.

Tekmeyi yiyen, yerde, kıvır kıvır kıvranıyordu. Bekçiye:

— Hangisine helâl, diye sordum, tekmeyi atana mı, yiyene mi?

Bekçi:

— Tekmeyi atana, dedi, helâl namussuzum, helâl...

— Bunlar hangi takım? diye sordum.

Bekçi:

— Bilmem, dedi, şuradan geçerken baktım, kaldım.

Şişman adamla birbirimize baktık. İkimiz de bıyık altından güldük.

Şişman adam:

— Olur iş değil, dedi, şunların haline bakın rica ederim!

Ben de üzüntüyle:

— Bunların işi gücü yok mu acaba? dedim.

Şişman adam oldukça bilgiliydi, konuşmasından böyle anlaşılıyordu:

— Beyim, dedi, bu top oyununu mahsustan bu kadar yaydılar ki, millet derdini, işini, gücünü unutsun. Allah bilir, şunların yiyecek ekmeği yoktur. Ama bir maça daldılar mı, açlıklarını bile unutuyorlar. Baş ağrısını, diş ağrısını bile kesiyor bu maç. Asprinden keskin!..

— Demek mahsus...

— Evet, mahsus yapıyorlar... Millet derdini unutsun, düşünmesin diye. Baksanıza şu bekçiye: Daha takımları bile bilmiyor!

Röleve şapkalı, adama benzeyen bir adam, oyunculardan birine:

— Temizle, temizle!.. diye bağırıyordu.

Yanında yirmi yaşlarında yalınayak bir delikanlı da, onun gibi:

— Temizle!.. diye bağırmaya başladı.

— Temizle!..

— Ye!..

— Helâl...

Röleve şapkalıya sokuldum:

— Affedersiniz, bunlar hangi takımlar?

— Bilmiyorum, dedi, şuradan ge

— Oooh kurtuldum: Ne radyo var, ne gazete var, ne trafik var, ne de kuyruk!..

çerken kalabalığı görüp geldim!

Şişman adama:

— Gerçekten dediğiniz gibi, ne enayiler var şu dünyada... dedim.

Saçları dağınık, üstü başı bitik bir adam, beğenmediği bir oyuncuya:

— Mikrop, belediye mikrobu alçak!.. diye bağırıyordu.

Sonra bir taş alıp, o oyuncuya fırlattı.

Bir çocuk, on yaşında var, yok, o da:

— Gözüne gözüne!.. diye bağırıyordu.

İkisinin arasına girdim:

— Bunlar hangi takım? dedim.

Çocuk cevap yerine, beğendiği bir oyuncu için:

— El ayak dümdüz gidiyor namussuzum, dedi.

Adam da:

— Paçavraya döndüler vallahi, dedi.

Ben bir kere daha sordum:

— Bunlar hangi takım?

Çocuk sesini çıkarmadı. Adam:

— Ne bileyim ben? dedi.

Seyircilerden bir köylü de hakeme kızıyordu:

— Bu hâkim ne çalıp duriy yahu? dedi, düdük ağzından düşmiy!..

Yanımdaki köylü:

— Bunlar yeni kurs hâkimleri,

— Hemşerim, bunlar hangi takım? diye sordum.

Köylülerden biri:

— Bilmiyik hemşeri, dedi. Biz de yabancıyık.

Şişman adam bana:

— Gördünüz ya şu insanların halini, dedi.

Ben de ona:

— Allah acısın hâlimize, dedim.

Bir cırlak ses, karşımdakini silindir gibi ezip geçtiği için pek beğendiği bir oyuncuya:

— Yaşa Ankara canavarı! diye bağırmaya başladı.

Ona da takımları sordum. O da bilmiyormuş. Yoldan geçerken kalabalığı görüp gelmiş.

Şişman adamla konuşa konuşa kalabalık arasında dolaşıyor, bu takımları bir bilen arıyorduk. Hiç bir bileni bulamadık. Şişman adam:

— Anlayın, ne enayiler var, dedi.

— Bu kadar da olduğunu bilmezdim, dedim.

Yine, o ağzından takma dişi fırlayan yaşlıca adamın yanındaydık. Hakemin düdüğü ile maç bitti. Yenilen takımı tutanlar kızgınlıklarından yenen takımı taşlıyorlardı. Yenen takımı tutanlar da sevinçten sıçrıyorlar, birbirlerinin üstüne atlıyorlardı.

Takma dişli yaşlı adam ortada

mak için yerde taş aradı. Bulamayınca ağzından takma dişini çıkarıp fırlattı.

Alanın ortasında iki takım durup:

— Şa şa şa!.. diye bağırdılar. Sonra oyuncular da, seyirciler de yavaş yavaş dağılmaya başladılar.

İşte o zaman, şişman adamın saatine bakmasiyle üç kere havaya sıçraması bir oldu:

— Eyvah, kaçırdım! diye bağırdı...

— Ne oldu beyefendi? dedim, neyi kaçırdınız?..

— Maçının da, takımının da Allah belâsını versin, dedi, yahu treni kaçırdım. Gördünüz mü? Bilet de yandı. Kalabalığı görüp, ne var diye merak ettim, geldim. Tren kaçtı!

— Belki kalkmamıştır daha...

— İki buçuk saat oldu kalkalı!

Sonra, tabanları kıçını döve döve koşmağa başladı. Koşarken de bana seslendi:

— Acaba yetişebilir miyim?

Ben de ona:

— Koşmanıza bağlı, hızlı koşarsanız belki Eskişehir'de yetişirsiniz... diye bağırdım.

Gülmekten kasıklarımı tutuyordum. Gözlerimden yaşlar geliyordu. İçimden herife:

Derken birden aklım başıma geldi. Temyiz dilekçesi... Elektrik taksiti... İcraya yatırılacak kira?..

Saate baktım, bir daha, bir daha baktım, 18 di... Bütün daireler kapanmıştı artık...

Olduğum yere yığılıp ağlıyacaktım!..

Aziz Nesin

Harika çocuklar!

Küçük Çiğdem annesine sordu:

— Anneciğim...

— Efendim...

— Ben büyüyünce ne olacağım?

— Mektebe gideceksin.

— Sonra?

— Gelin olacaksın.

— Sonra?

— Anne olacaksın.

— Sonra?

— Büyük anne olacaksın...

Küçük Çiğdem, dudadığını büzerek homurdandı:

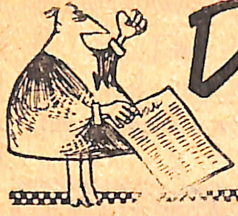
— Pekiy, ne zaman boşanacağım?..

※

Öğretmen, Cengize sordu:

— Neden «ana dili» diyoruz da «baba dili» demiyoruz?..

— Anneler, babalardan daha çok konuşur da ondan!..

Dolaplar ve İçindekiler

★ Yazan: YALÇIN KAYA ★

MUHARRİR Remzi Şevket Pembemantar'ın evveliyatını siz bana sorun. Particiliğini, yazı hayatını, şusunu, busunu...

Sorduysanız dinleyin: Remzi. Şabanpaşa kazasında doğdu. İlki, ortayı orada okudu, lise ile hukuku İstanbulda... Tahsili sona erince bizim şehre geldi ve avukatlığa başladı.

Şimdi, pitpiriklinin biri kalkar soruverir:

— Stajyerlik yapmadan mı?

Bizde teferruat hastalığı var. Neler neler sorulur. Geçende bir arkadaş, Menemen devesi ciddiyetiyle:

— Sana bir şey soracağım, dedi. Orman Mühendisi Yaşar Kaşar diye birini yazmıştın. Onun kızkardeşi var mı?

— Böyle bir adam yok ki, kızkardeşi olsun.

— O halde sen yalancısın. Abidik gubidik yapıp milleti dolandırıyorsun.

— Dostum, Yaşarın kızkardeşi hikâyeye lâzım değildi.

— Bana lâzımdı be birader! Karıyı anasına göndermiştim!

Yaaa! Bazı muhabbet tellân da oluyoruz...

Ha şey, Remzi avukatlığa başladı, demiştik. Başladı ama, gözü onda değildi. Siyasete karışmak, yahut bulaşmak istiyordu. Dolapçı İnkılâp Partisine yazıldığının ertesi günü, il başkanı Şeker Rasimi bir kenara çekti:

— Rasim ağabey, nerelerde zayıfız?

— Her bir yerde kuvvetliyiz Allahın izniyle.

— Ağabey, bırak şu ağızları! Bir şeytanlığım var da, ondan soruyorum.

— Anlat hele.

— Bizim partiden istifa edip ötekine geçeceğim. Dönmedolap Partisine.

— Sonraaa?..

— Köy köy dolaşıp onların propagandasını yapar görünerek vatandaşı bize kaydıracağım... Zayıf olduğumuz köyleri hâlâ söylemiyecek misin?

Söyledi. Remzi Şevket bunları not defterine kaydetti.

■

Dolapçı İnkılâp Partisine girmesiyle çıkması bir olan avukatı, Dönmedolap Partililer sevinçle karşıladılar. Remzi, az zamanda kendisine itimat bellettirdi. Artık köylere tek başına gidebilirdi. Tek başına!

Şu beyit Remzinindir:

«İstemiyorsan dert getirmek başına,
Tek başına gez! Gez tek başına!»

●

— Sevgili Nusretiyeliler!..

— Yaşa var ol! Şak şak şak şak!..

— Güzel köyünüz, demokrasi tarihinde geniş bir yer kaplıyacaktırır.

— Yaşa, var ol! Şak şak şak şak şak!..

— Bu köy öyle bir köydür kiii...

— Yaşa var ol! Şak şak şak şak şak!..

— Öyle bir köydür kiiii...

— Yaşa var ol! Şak şak şak şak şak!..

— Bir köydür kiiiii...

— Yaşa var ol! Şak şak şak şak şak!..

— Köydür kiiiiii...

— Yaşa var ol! Şak şak şak şak şak!..

— Bu köy öyle bir köy, bu köylü öyle bir köylüdür ki, pek yakında «Selâmünaleyküm» ile «Aleykümselâm» ı dilinden atarak partimize olan bağlılığını belirtecektir.

— Bravooooo! Şak şak şak şak!...

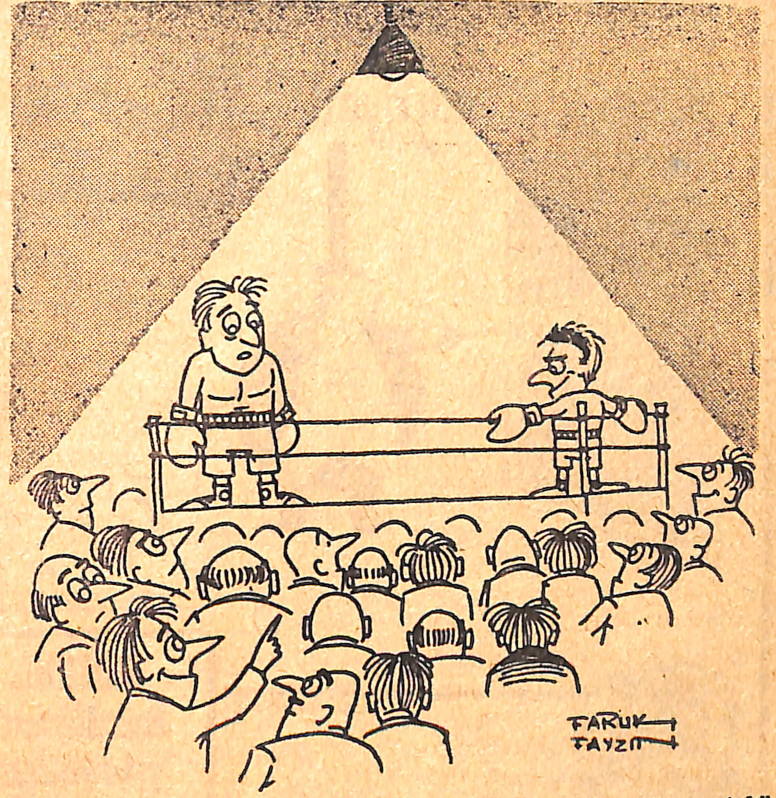
Ama, birdenbire ayıldılar:

— Ne dedin, ne dedin?

— Selâmünaleyküm'le aleykümselâmı dilinizden atacaksınız, dedim. Partinin emri!.. Bizim partimiz hiç bir zaman, Dolapçı İnkılâp Partisi gibi yobazlığa, geriliğe yüz vermemiştir. Dönmedolap Partisinin inkılâpçılığında dolapçılık yoktur.

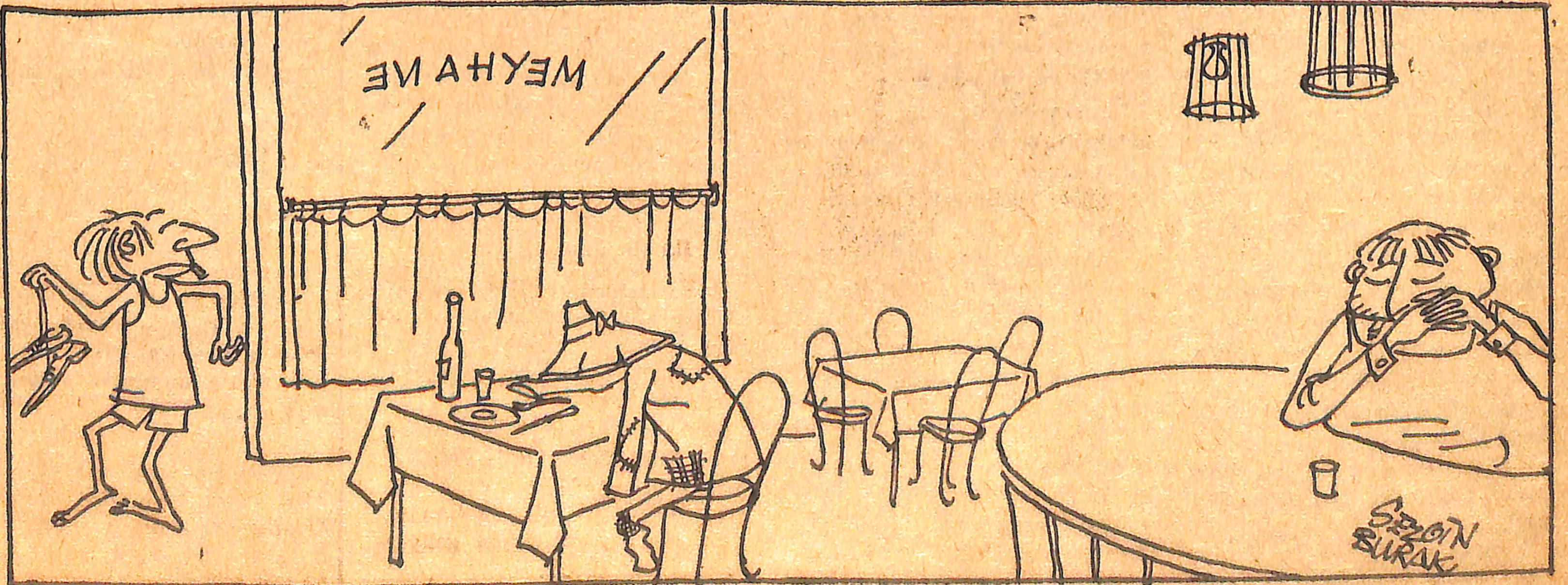
●

— Muhterem Rahmiyeliler!.. Güzel köyünüz, demokrasi tarihinde geniş bir yer kaplıyacaktır. Bu köy öyle bir köy, bu köylü öyle bir köylüdür ki, pek yakında partimiz iktidara gelince, ziraat vergisi ödeyerek bütçemizin zenginleşmesini sağlıyacaktır. Dolapçı İnkılâp Partisi, köylü vergi vermemelidir, diyor. Hayır arkadaşlar! Köylü bu vergiyi vermek istemektedir. Vermelidir de. Reylerinizi gelecek seçimde iktidar partisine atmayın. Dolapçı İnkılâp Partisine de atmayın. Reylerinizi ziraat vergisini getirecek olan Dönmedolap partisine atın. Aldanıp da Dolapçı İnkılâp Partisine rey verirseniz, sonra ziraat vergisinden hava alırsınız. Reyinizi Dolapçı İnkılâp Partisine

— Sen onun ufak tefek oluşuna bakma, günde dört kere otobüse binip iniyor!.

ZÜLKÜF BEY

vermeyin e mi? Çünkü o parti zi-raat vergisini getirmiyecek.

Bu konuşmalar, sanıldığından da tesirli oldu. Dolapçı İnkılâp Partisine akın başladı. Öbür partiden istifa eden edeneydi.

Remzi Şevket de etti. Vazifesi bitmişti. Eski partisine döndü.

Dönmedolapçılar, dönen dolapları biraz geç anladılar. Fakat anlayınca da organları olan Yepyeni Dolap gazetesinde Remzi Şevkete veryansın ettiler. Aksi gibi, şeylerin, eeee, Dolapçı İnkılâpçıların gazeteleri yoktu.

Remzi, tekzip gönderdi. Gönderdi ama, ötekilerin gözleri açıldı. Ondan sonra isim zikretmeksizin yüklendiler, püskürdüler, sıvadılar. Öyle ustalıklı yazıyorlardı ki, paçavrası çıkarılanın Remzi Şevket olduğu derhal anlaşılıyor, lâkin kanunen tekzip edilemiyordu.

Yazılar, yenilir, yutulur gibi değildi. Yenilip yutulsa bile, hazmedilecek cinsten değildi. Hadi hazmedildi diyelim. Sonra? Sonra adamın içine kerpiç kerpiç oturup kendiliğinden istiflene istiflene helezonî bir ıstırap kulesi meydana getirirdi.

Üç kasa hurufatla bir pedal makinesi satın alan Remzi, yolunu seçmişti.

Affedersiniz, Ahmet Ferit İnceuzun'u size daha önce tanıtmalıydım. Efendim, Ahmet Ferit, Yepyeni Dolap gazetesinin sahibi ve mes'ul müdürüdür.

Remzi avukatlığı bırakmıştı. Bir gazete çıkarmaya çabalıyordu. Çıkardı da... Adını Gıcır Gıcır Dolap koydu.

•

İki Dolap birbirine girdi:

Gıcır Gıcır Dolap: — «Ahmet Ferit İnceuzun mudur, Mehmet Şerit Kalınca mıdır, her neyse, işte o küstah, isim zikretmekten üç buçuk atarak bendeniz gibi namuslu bir şahsı lekelemeye uğraşmaktadır.

Ey sinsi sürüngen kobra,
Mert isen yaz dobra dobra!»

Yepyeni Dolap: — «Ey Remzi denilen biçare! Sen namuslu olsaydın namussuz olmazdın. Al şunu da gargara yap:

Ahmet Ferit mert oğlu mert,
Kulübü sarı lâcivert!
Sende namus kalmadı ki,
Köyde saçtın cömert cömert!»

Gıcır Gıcır Dolap: — «Sen ne biçim insansın?»

Yepyeni Dolap: — «Sen ne biçim hayvansın?»

Gıcır Gıcır Dolap: — «Hayvan sensin!»

Yepyeni Dolap: — «Asıl sensin! Gıcır gıcır öten dolapları ya eşek çevirir, ya beygir.»

İkisi de yekdiğerini mahkemeye verdi. Mahkûm oldular. Aynı cezaevinde, fakat ayrı ayrı kısımlarda yatırıldılar. Tam bir sene!

Kafesten fırlar fırlamaz tekrar kalemlere sarıldılar. Akıllanmamışlar zahir... Çoktandır particiliğin lâfını etmiyorlardı. «Sen şöylesin! Ben böyleyim!» den sıra mı kalıyordu başka söze?..

Hapisten sonra artık birbirlerinden dâvacı olmadılar. Bu da biraz akıllandıklarını gösterir. Zaten icikleri cicikleri çıktığı ve yazılacak başka şey bulunamadığı için, kalaylı neşriyat gittikçe tavsıyordu. «Bezdiler!» denildiği bir sırada, Remzi Şevket, hasmına gidip:

— Ahmetçiğim, tiraj düşüyor! dedi. Arayı kızdıralım!

— Cephane tükendi!

— Tükenmez tükenmez. Falsolarımızı değiş-tokuş ederiz!

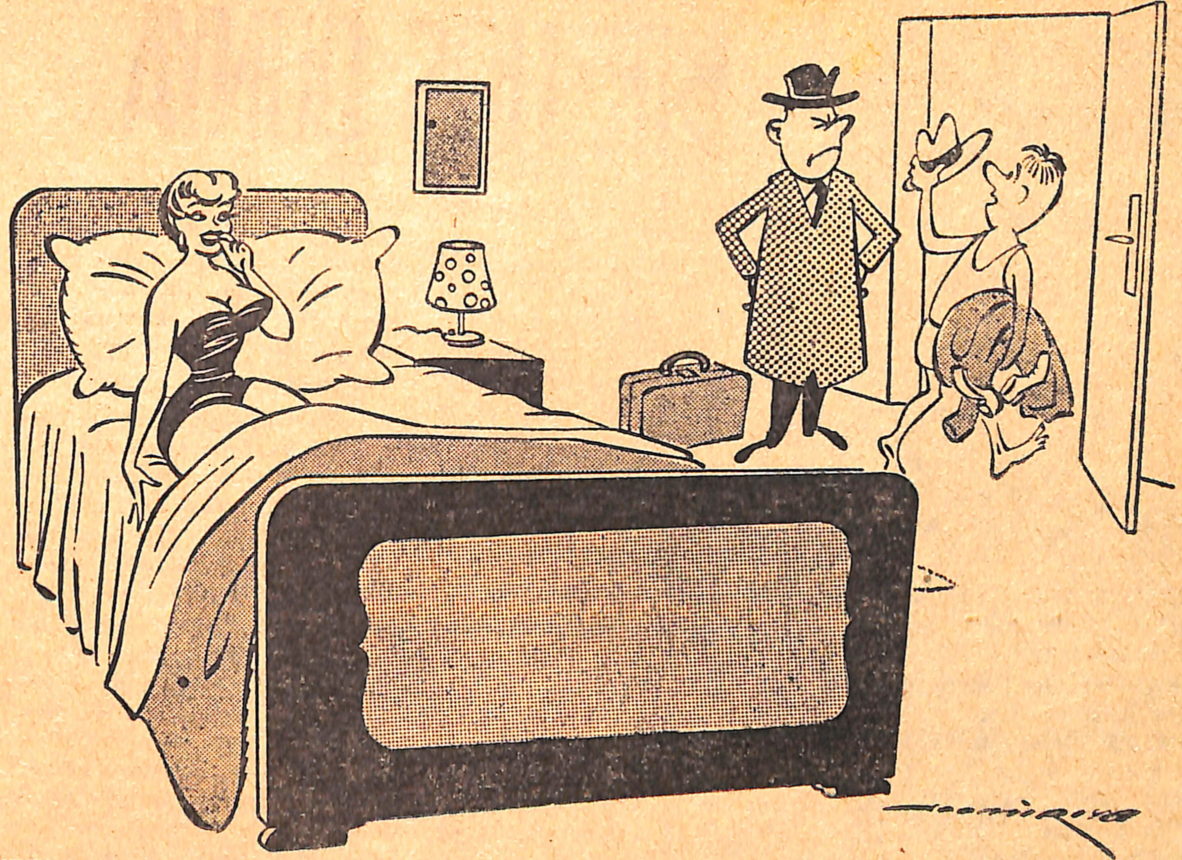
Ettiler... Ahmet, Remzinin anlattığını yazdı:

Gıcır Gıcır Dolap: — «Ahmet Ferit, zındığın biridir. Geceleri camiye gidiyorum diye evden çıkarak röntgencilik yapmaktadır. Evvelki gece bir bekçi «Peygamber tavuklarına bakarsın ha! Kimsin?» diye Ahmet Feridi yakalamışsa da, «Ben sansarım!» cevabını alınca insanlardan gayrisine karışmaması gerektiğinden röntgenciyi serbest bırakmıştır. Bu yazı üzerine Sansar Ahmedin bizim yatak odasını da gözetlemeye kalkışacağını tahmin ediyoruz. Fakat yeni yaptırdığımız evin pencereleri cam yokluğundan dolayı tuğla ile örüldüğünden, Sansarın eli böğründe veya kuyruğunda kalacaktır.»

Yepyeni Dolap: — «Remzi Şevket serserisinin kadınlara neden yiyecekmiş gibi baktığını biliyor musunuz? Ben biliyorum. İnanılır kaynaklardan, mahallesindeki kocakarılardan haber aldığıma göre, başka kadınlara bakması şundan ileri gelmektedir: Otuz aydanberi karısına karşı mahcup olup onun yüzüne bakamadığından!»

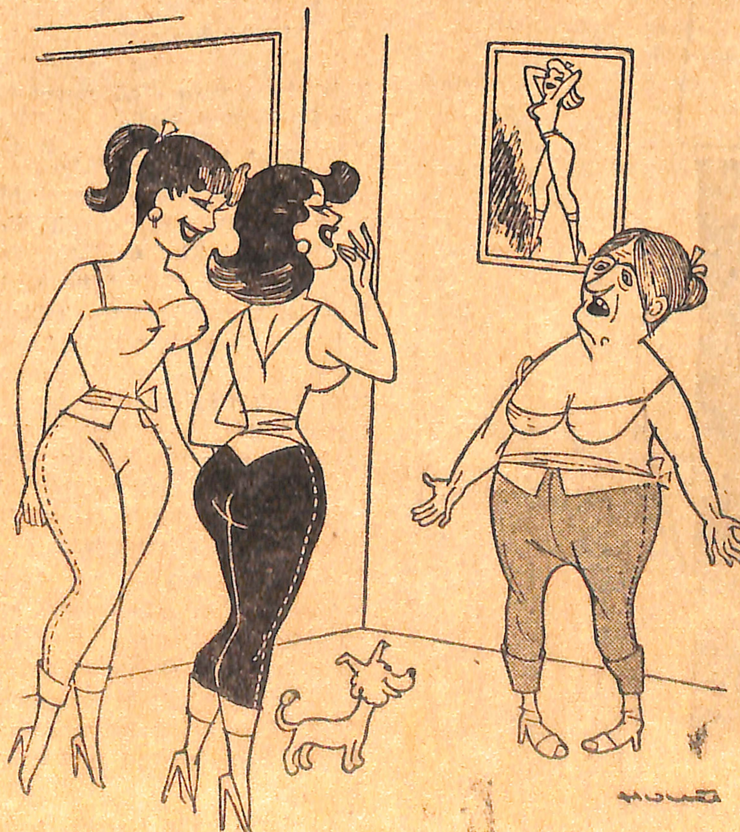
Gıcır Gıcır Dolap: — «Namus ve şereflerle oynamayı âdet edinen Ahmet Ferit, bu kere de mahremiyetime dil ve kalem uzatmak namussuzluğunda bulunmuştur. Yalan haber yaymak suretiyle vatandaş nazarında haysiyet ve itibarımı kırmak gibi menfur bir faaliyete girişen bu çocuk muşambası suratlı herifin yalancılığını şuracıkta ispat edeceğim: Mezkûr mahcubiyetin kocakarılar tarafından nasıl duyulduğunu eşim Nursele sordum. «Vallahi ben söylemedim. Böyle şeyler evde kalır. Hiç söyler miyim?» dedi... Kocakarıların duymaları mümkün olmadığına göre, Ahmet Ferit, hakikatleri tahrif ederek gübre fabrikatörlüğü yapmaktadır.»

Yalçın Kaya

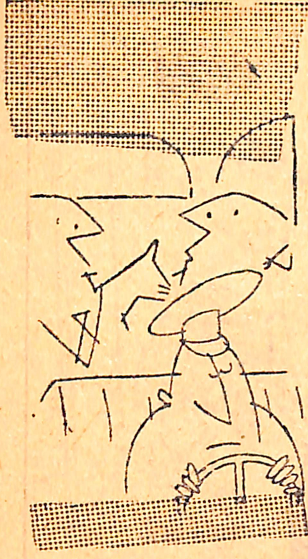
— Affedersiniz efendim, katı şaşırmışım!..

Teksas pantalonları revaçta:

— Şu Amerikan icadı elbise içinde ne hale girdiğimizi görünüz işte!..

BİR HOŞ DÜNYA

İKİ kafadar, külüstür bir taksiye bindiler. Şoför frene bastı, araba başladı gitmiye...

Bir yandan âlemi seyredip, bir yandan dertleşiyorlar:

— Sen ne dersen de kardeşim, hoş dünya bu...

Meselâ: Dün yağcı Cemalin dükkânındaydım. Herif eski ahbabımdır. Durup dururken sordu:

«Paraya filân ihtiyacın var mı azizim?..»

«Eksik olma Cemalciğim, geçinip gidiyoruz...»

«Ama doğru söyle Allahaşkına. Çekinme allasen... Beni yabancı gibi tutmıyasın, darılırım. Söyle, beş yüz mü, bin mi, iki bin mi?..»

«İstemem yahu!.. Zorla mı?..»

Oradan ayrıldım ve yarım saat sonra tekrar damladım:

«Cemalciğim, bana bir on lira takdim eder misin? Âni bir ihtiyaç hâsıl oldu da...»

Baktım, o Cemal uçmuş ve yerine başka bir Cemal konmuş. Tatsız bir surat... Gözlerini süze süze:

«Vah!.. Vah!.. Vah!.. Vah!,. diye inliyor. Az evvel bütün nakdimi bir bonoya yatırıverdim. Ne aksilik. Cebimde topu topu beş on kuruş kaldı. Onunla da baldızın saç boyası, iki kilo istavrit, efendicağızıma söyliyeyim, iki limon... Vah!.. Vah!.. Vah!.. Vah!..»

Gel de çatlama...

— Para birader para!...

— Beni çocukluğumdan beri tanırsın. Nasıldım? Elli bir kiloluk, upuzun, değnek gibi bir herif. Boynum pırasa sapı. Sofralarda avurtlarım zorla tıka basa pilâv dolar, bardak bardak su içerim... Yemeklerden sonra bir saat sırtüstü yatıp havadaki sinekleri saymalar... Kantara çıkarım: 51 kilo. Derken, kaşık kaşık balık yağları: Ööööö!.. Her övünde iki fincan pekmez, zerdeçal kökü, kireç hapı... Kantara çıkarım: 51 kilo...

Tam otuz iki yaşımda her şey birden değişti: Yetişin a dostlar bana bir hal oluyor!.. Adeta şişiyorum! Katmer katmer bir ense, gerdan gerdan üstüne, göbek dersen bir âlem... Sabah akşam ellerimle kollarımla acayip hareketler yapmıya başladım; neymiş o, idman hareketleri... Nefes nefese uzun yürüyüşler... Canıma okuyan ebedî bir pehriz... Kantara çıkıyorum: 115 kilo. Göbek taşlarında terlemeler, sirke kürü, karbon hapı... Haydi kantara: 127 kilo...

— Bünye birader bünye!..

— Haydi canım, benim talihim bu!.. Büyükadada affedersin, eşeğe binerim «Deh!» derim durur. «Çiş» derim gider. Bak, dün sabah göğe baktım, günlük güneşlik. Bir ceket pantalonla çıkıverdim dışarı. Gökyüzü bir kararsın, bir yağış, bir ayaz... İşin yoksa sokaklarda titre babam titre... Öğleden sonra, eve koştum; e, hayattan ders almışız: Sıkıca giyinip çıktım. Ne dersin, sanki benim çıkmamı bekliyormuş, kâinat derakap ısınıverdi. Güneş buram buram hararet saçmaya başladı. Sıcak, sıcak, sıcak!.. Sırtımda kalın palto, boynumda yün atkılar, elimde koskoca şemsiye, şapkam kafama geçik, terden dumanı tüterek ortalıkta hımbıl gibi dolaş dur...

— Mevsim birader mevsim!

— Geçen yıl, nutuk söylemeye merak sardım. Kürsülerde, meydanlarda yırtınmaktan gırtlağım çıktı. Kim döner, kim bakar!.. Etrafımda on beş kişi güç toplanıyor. Baktım ki olmıyacak, boş verdim. Ve boş verdiğimin ertesi günü, sokakta andavallının biri, «harrrt!..» diye nasırıma bastı. «Vay!» deyip oracığa çömelmişim. Etrafıma dört beş kişi birikti, on onbeş oldular, kırk, elli oldular, yüz, iki yüz, beş yüz!.. Birbirlerinin omuzuna çıkıp bakıyorlar. Kalabalığı yarıp çıkamıyorum. Can kurtaran yok muuuuu!..

— Merak birader merak!..

— Peki, şöyle sinek kaydı bir tıraş olmuşum. Elbisem iki dirhem bir çekirdek. Cebim dersen para dolu. Paşa gönülcüğüm şen!.. Hani lâf aramızda, hep erkeğiz... Felekten bir gün çalmak lâzım. Artık caddelerde, parklarda, salonlarda işin yoksa dolaş dur. Amanın kızlar, neredesiniz? Münasip bir şey meydanlarda yok. Olanlar da hep muhafızların kollarında. Kazara bir kaçına yaklaşacak olsan, tersleyiverir...

Her zaman böyle olsa neyse. Bakarsın bir iki gün sonra o güzelim ibiğim düşmüş, cepler delik, Ada vapurunda pis pis düşünüyorum. Bir nazenin ta karşıma gelip oturur. O mânalı bakışlar, o candan gülümseyiş, cıvıl cıvıl konuşur...

— Kadın kalbi birader, kadın kalbi...

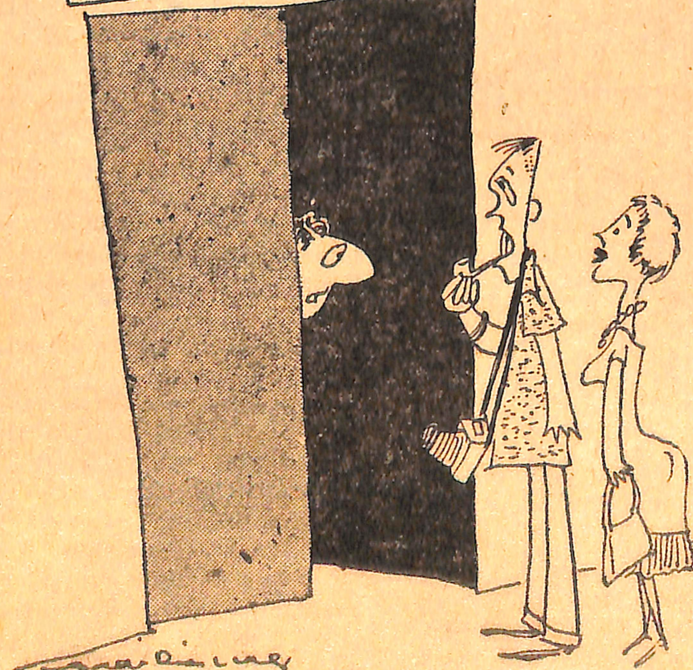
— Sen ne dersen de kardeşim, bir hoş dünya bu... Şoför efendi, dört yol ağzında yeşil yanıyor neden geçmiyorsun?..

— Bu fener bozulmuş abi, ters işliyor; onun için yeşil yanınca duruyoruz, kırmızı yanınca geçiyoruz...

BİTİRİM

Rusya — Artık atom çalışmalarını durduralım ha, ne dersin?..

— Vali beyin emriyle 12 de kapandı, yarın buyurun bay turist!..

※

Rok And Roll!

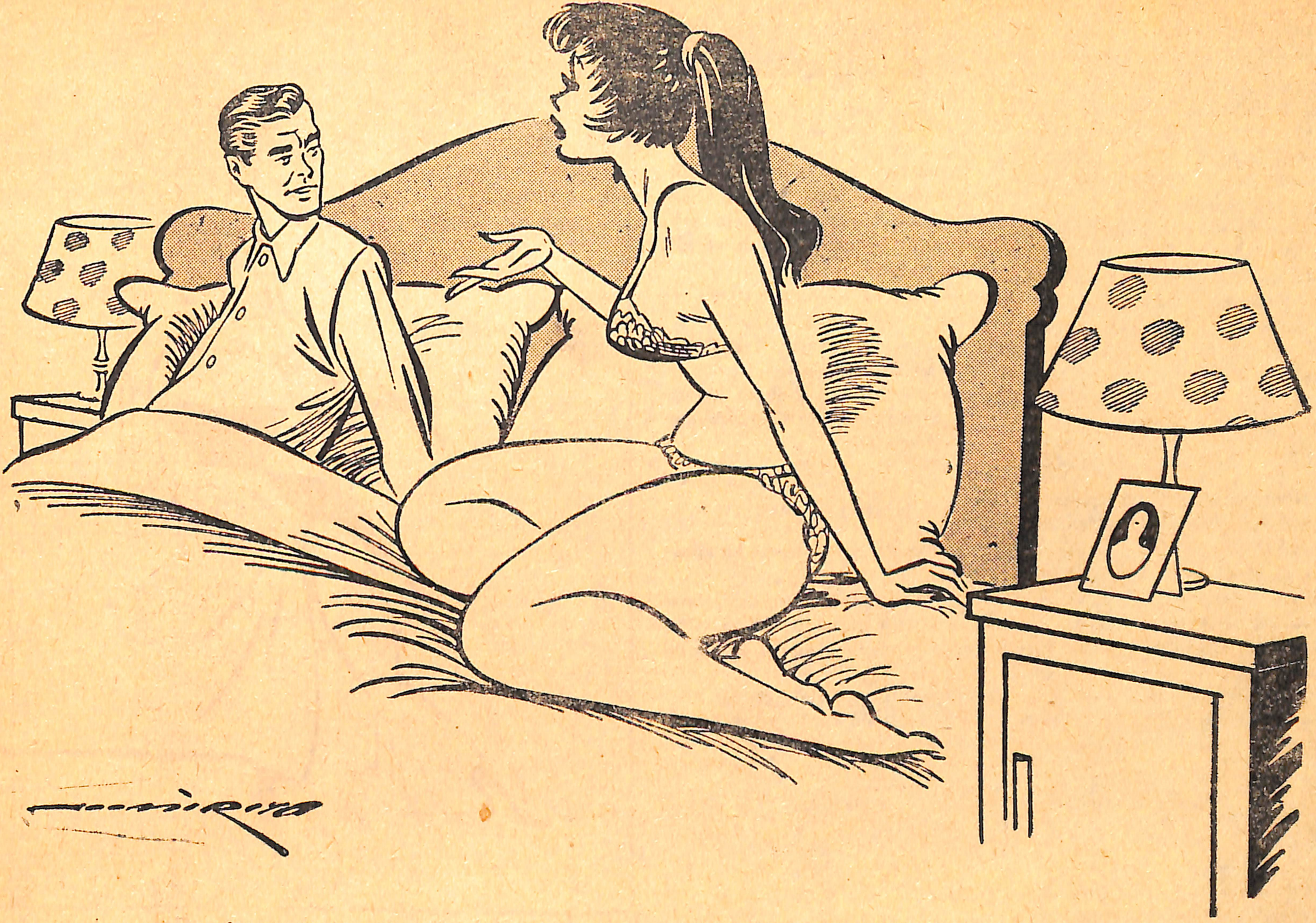
Adamcağız bir gece önce hastaneye kaldırılmış olan oğlunu, sabahleyin ziyarete gelmişti. Çocukcağızın bacağı kırılmıştı ve her yeri yara bere içinde idi. Babası sordu:

— Dün gece kız arkadaşını ziyaretten dönerken başına bir kaza mı geldi?

— Yook!..

— Eee, peki, hücuma mı uğradın?

— Hayır babacığım. Nevinlerde iken radyoda güzel bir Rok and roll çalmağa başladı, biz de dans edelim dedik. O sırada içeri kızın babası girdi. Adamcağızın kulakları sağırdır, radyo çaldığını duymadı ve bizi o halde görünce beni kaldırıp pencereden attı!..

— İki gündür bir gölge gibi peşimi bırakmıyorsun, hâlâ da benden ne istediğini söylemiyorsun!..

SAPIK:

Siz gazetelerde yalnız cinsisini görüp de bir türlü sanmayınız. Bin çeşidi vardır: İlmî sapık, fennî sapık, siyasi sapık, edebî sapık...

Sonuncusuna, her gün dergiler dolusu rastlıyoruz.

Sapık, sapmak kökünden gelir. Ters yola, yanlış yola sapmış mânasınadır. Bir kimsenin delirdiğini anlatmak için sapıtmış deriz. Türkçede bir tekerleme vardır:

Apık, sapık,
Arnavut Sadık!

Derler. Genç şairlerimiz, bu iki mısraı yazamamış oldukları için ne kadar üzülseler yeridir!

SANDIK:

Çeşidi vardır: Çamaşır sandığı, çeyiz sandığı, yangın sandığı, ki bir ismi de tulumbadır, gaz sandığı, seçim sandığı...

Dilcilerimiz ne fikirdedir, bilmeyiz. Ama bize kalırsa, oy sandığının kökü «sanmak» tır. Zannetmek anlamına!..

Sandık üstüne şiir:

Nutuklara aldanarak
Mucizeler olur sandık!
İçindeki oylar başka,
Sandık yine aynı sandık!

— Ş —

ŞAKA:

Lâtife. Cedlerimiz «Lâtife, lâtif olmak gerek» demişler.

Atatürk Lâtife Hanım ile evlendiği zaman, Ercüment Ekrem Talu dilini tutamamış ve kendisine epeyce pahalıya mal olan böyle bir nükte yapmıştı!

Şaka güçtür. Biraz dikkat edilmezse hemen başındaki «ş» harfi «k» oluverir!

Eski zarif insanların pek hoş, pek tatlı şakaları olurdu. Kabasına «Eşek şakası» derler.

Fıkra:

Öfkeli bir adam, Salamon'a yaman bir tokat patlatmış.

Yahudi sormuş:

— Bu tokat ciddi mi, şaka mı?

Öfkeli adam aynı hiddetle cevap vermiş:

— Ciddi, ciddi!..

Salamon, yanağını oğuşturarak işi şakaya dökmüş:

— Öyle isa mesele yok... Şakadan iç hoşlanmam!

ŞARKI:

Yazanı acıktan öldüren, besteleyeni yarı aç, yarı tok yaşatan, amma söyliyeni -hele akça pakça bir kızcağız ise- saltanat içinde yaşatan bir çeşit şiir...

Şair Nedim bile:

Eyvâh o üç çifte kayık aldı kararım,
Şarkı okuyup geçti, bir âfet var içinde!

Diye, şarkıdan çok içindeki âfete eyvah çekiyor.

Olmuş fıkra:

Bir yaz günü, şair Ahmet Haşim, Ali Naci Karacan, Yusuf Ziya Ortaç, Arnavutköyüne, Akıntıburnuna gitmişlerdi. Oradaki sıra gazinolardan birinde Boğaza karşı birkaç kadeh içeceklerdi.

Gazinolardan birinin kapısını açan Haşim, telâşla geri döndü:

— Buraya girmiyelim...

— Neden?

Sesini alçaltarak, korka korka fısıldadı:

— Baksanıza, içeride rakı var, şarkı var, kadın var... Neredeyse bir cinayet çıkacaktır!

Haşimin hakkı vardı: Kadının şarkı söylediği bir içki meclisinde, mantar, rakı şişesinin ağzına saplanmış bir bıçaktır!

ŞEFTALİ:

Yaz meyvalarındandır: Yarması, sarıpapası, tüylüsü, tüysüzü olur.

Şair:

Tâze şeftâlû kopardım ol nihal-i nûrdan!

Diyor. Bu şeftalinin ne olduğunu söylemeğe hacet yok, erbabı bilir yavruuum!

Tedavi

Uykusuzluktan şikâyetçi idi. Kâzım Dağyolu'na başvurdu. Doktor ona bazı tavsiyelerde bulundu: Yatağa girdikten sonra sayı saymak filân gibi fazla ilmî tavsiyeler... İkinci gidişinde, adam:

— Uyuyamıyorum doktor... diye dert yanınca, Dağyolu:

— Dediğimi yapmadınız mı? diye sordu.

— Yaptım ve yirmi beş bin beş yüz beşe kadar sayabildim...

— Demek sonra uyudunuz?

— Yooo, dedi hasta; sabah olmuştu, kalktım!..

※

İkisi de haklı!

Rifat Onat, bir arkadaşını yemeğe davet etmişti. Divan'da yiyorlardı. Bir aralık, Rifat, yeni bir yemek için arkadaşına ısrar etti:

— Ye Allahı seversen... Ne olacak yani? Getirsin garson. Para ile değil mi?

Arkadaşı razı oldu:

— Peki, yiyeyim... Para ile değil ya!

Haftanın

Nefret!

Yeni bir rövü gelmişti. Kadınlar sahneye bikini ile çıkıyorlardı. Yalnız başlarında silindir şapka vardı. Aziz Borovalı, sevgili eşine sordu:

— Nasıl buluyorsun bu yeni rövüyü?

Nükhet Borovalı, iri gözlerini kısarak fısıldadı:

— Hiç sorma... Bilirsin ki, erkek kıyafetine girmiş kadınlardan nefret ederim!

※

Kestirme cevap!

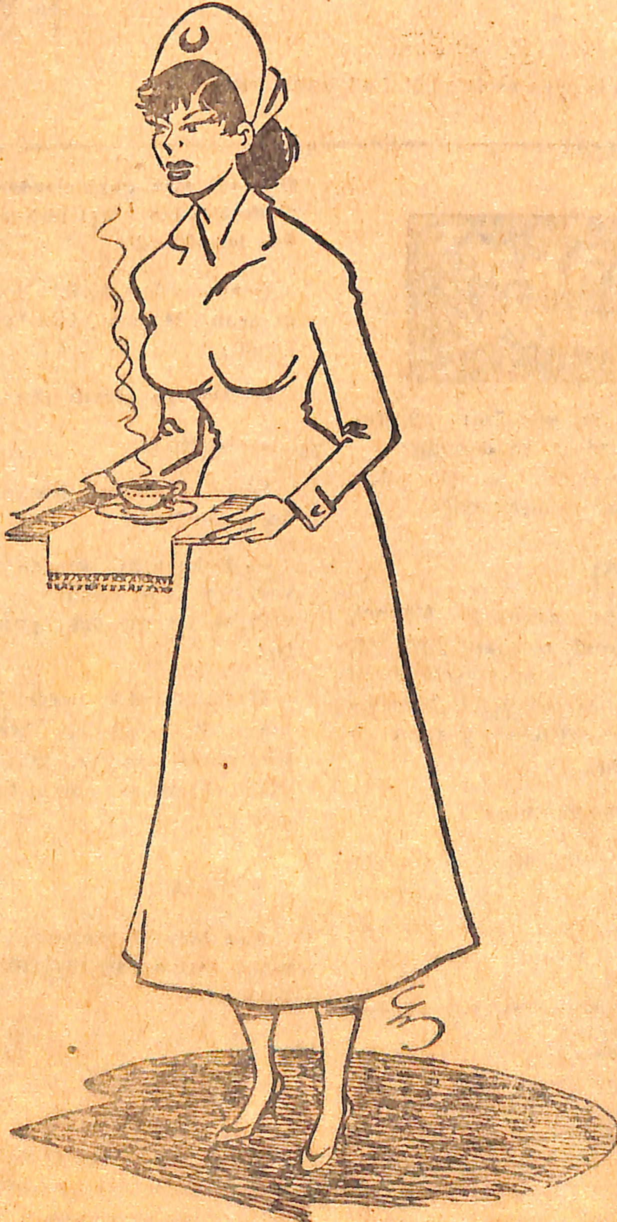
Delikanlı, genç kızın kulağına eğildi:

— Müveddet Hanım, dedi, daha tanışalı üç gün oldu. Ama, size, benimle evlenir misiniz? desem ne dersiniz?

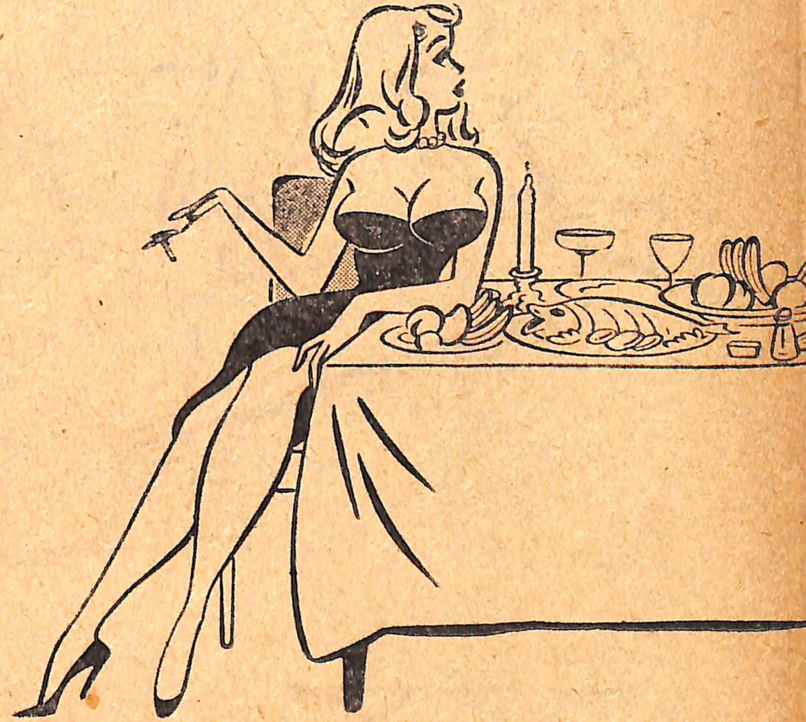
Genç kız gözlerini açtı:

— Bugünün işini yarına bırakmayın derim! dedi.

300 ton kahve Kızılay'a verildi.. (Gazeteler)

Kahveci Güzeli!..

— Garson,

Tör'ler!

Bir serginin açılışındaydılar. Ömründe ilk defa resim sergisine geliyordu. Hususî Kadilâk arabasını zor belâ bir kenara bırakmıştı. Salona girince, öyle duyduğu için, resimlerin neler olduğunu bildiren bir katalog aradı ve yanındakine:

— Acaba, dedi, distribütör nerede?

Fikret Âdil bunu duymuştu; zenginin kulağına fısıldadı:

— Vedat Nedim Tör'ün yanında!

Adam, o tarafa yürüdü.

KOCAMA

★ Körler memleketinde bir gözü ola

★ Kadınların stilleri değişebilir, fak

★ Evlilik zinciri çok ağırdır. Bazan kişi lâzım olur.

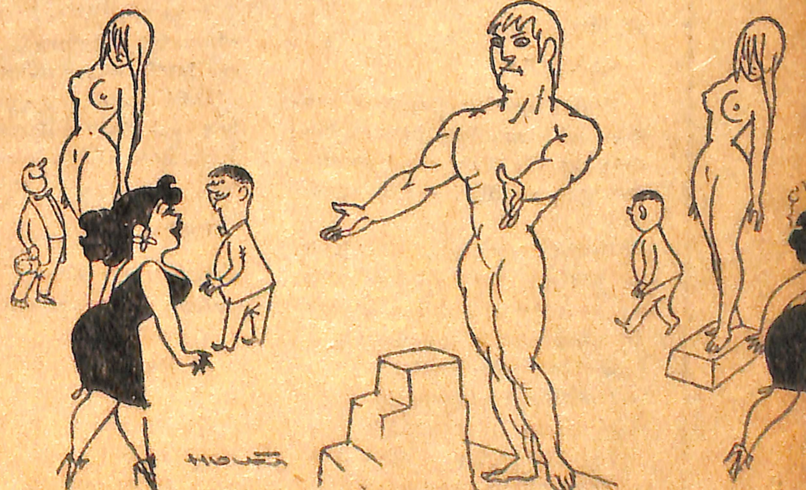
★ Misafirler balığa benzer, üç günde

★ Bir kadın öpücüğün sıcaklığını du

★ Aşk sarhoşluğa, evlilik ertesi sab ise aspirine benzer...

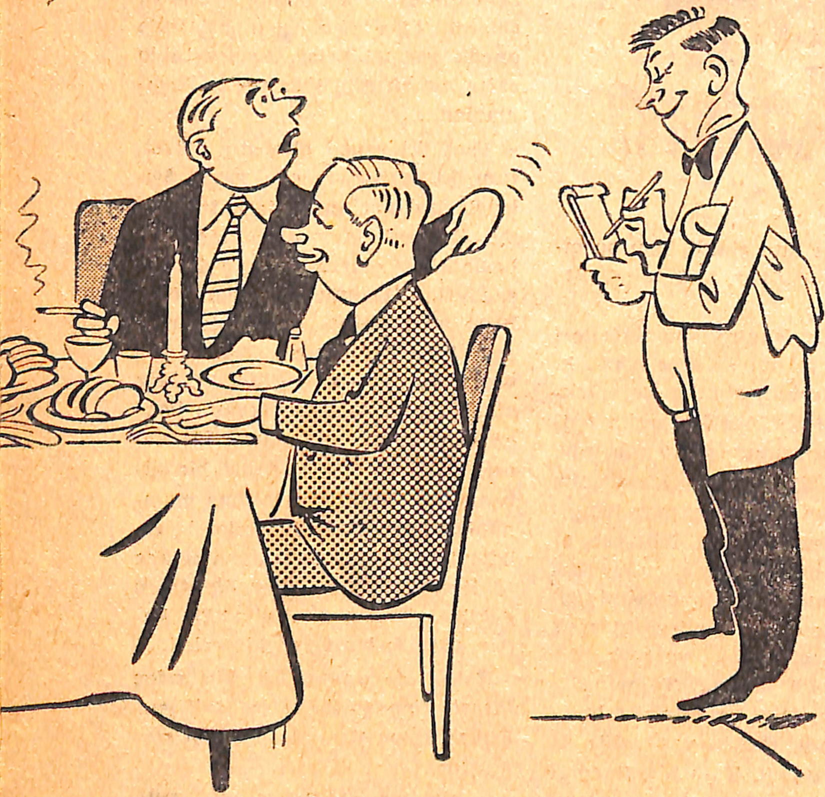
★ Bir kadın, bir adam kendisiyle fl adam!.. Ya kadın nikâh memuru

Heykel s

Bir genç d

...esap!..

LAFLAR

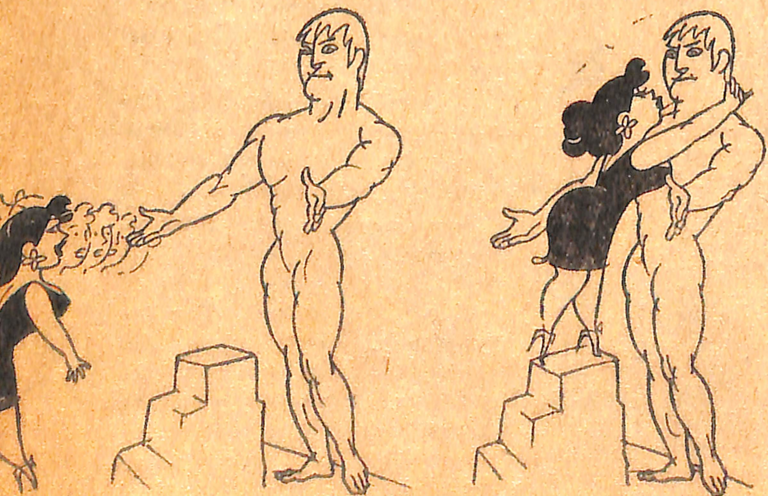
... sultan olur!
... plânları daima aynı kalır.
... onu taşımak için iki kişi yetmez, üç
...
... sonra kokarlar.
...unca gözlerini kapar!..
...n duyulan feci baş ağrısına, boşanma
...
...rte kalktı diye polisi çağırdı. Şanslı
...n çağırsaydı?..

Teselli!

Nilüfer Sadıkoğlu yeni bir hizmetçi almıştı. Kız beceriksiz, üstelik de sakarın biriydi. Yemek ziyafeti verildiği bir gün, kız sofrayı toplayıp tabakları kule gibi üstüste yığdı ve mutfağa yollandı. Nilüfer Hanımın kalbi küt küt atıyordu. Az sonra kopan muazzam bir şangırtı, korkusunu haklı çıkardı. Mutfağa girdiği zaman, sağlam bir şey kalmamış, en kıymetli tabaklar tuzla buz olmuştu. O, öyle bakıp dururken, hizmetçi:

— Hanımcığım, dedi. İyi ki yıkamamıştım, değil mi?..

...rgisinde :

...m sanat aşkı!..

Fıkraları

Değil mi ama?

Müze memuru, ziyaretçiye yaklaştı:

— Burada sigara içmek yasaktır, dedi.

— Biliyorum...

— Ama ağzınızda pipo var...

Ziyaretçi hayretle memura baktı:

— Evet. Ayağımda da ayakkabı var ama, şu anda yürümüyorum!..

※

Hak ve ilim!

Muharrir Cemil Cahit Cem, hafif bir rahatsızlık geçiriyordu. Karısı, birkaç doktor arkadaşını çağırdı. Bunlar hastayı muayene ettiler. İçlerinden biri:

— Hanımefendi, dedi, konsültasyonda arkadaşlarla anlaşamadık. Ama görürsünüz, otopside benim dediğim çıkacak!

Sakallı baba

Kemal Edige, rol aldığı bir filmin icabı olarak sakal uatmış, iki haftadır tıraş olmamıştı. Bir gün stüdyoda çalışırken telefon ettiler. Karısı hastaneye kaldırılmıştı: Bir çocukları olacaktı. Hemen hastaneye koştu. Bekleme odasında tırnaklarını yiyerek bir aşağı bir yukarı dolaşırken içeri başka bir «müstakbel baba» girdi ve onun sakalına dehşetle bakıp:

— Aman yarabbi, dedi. Ne zamandan beri bekliyorsunuz?

※

Merak!

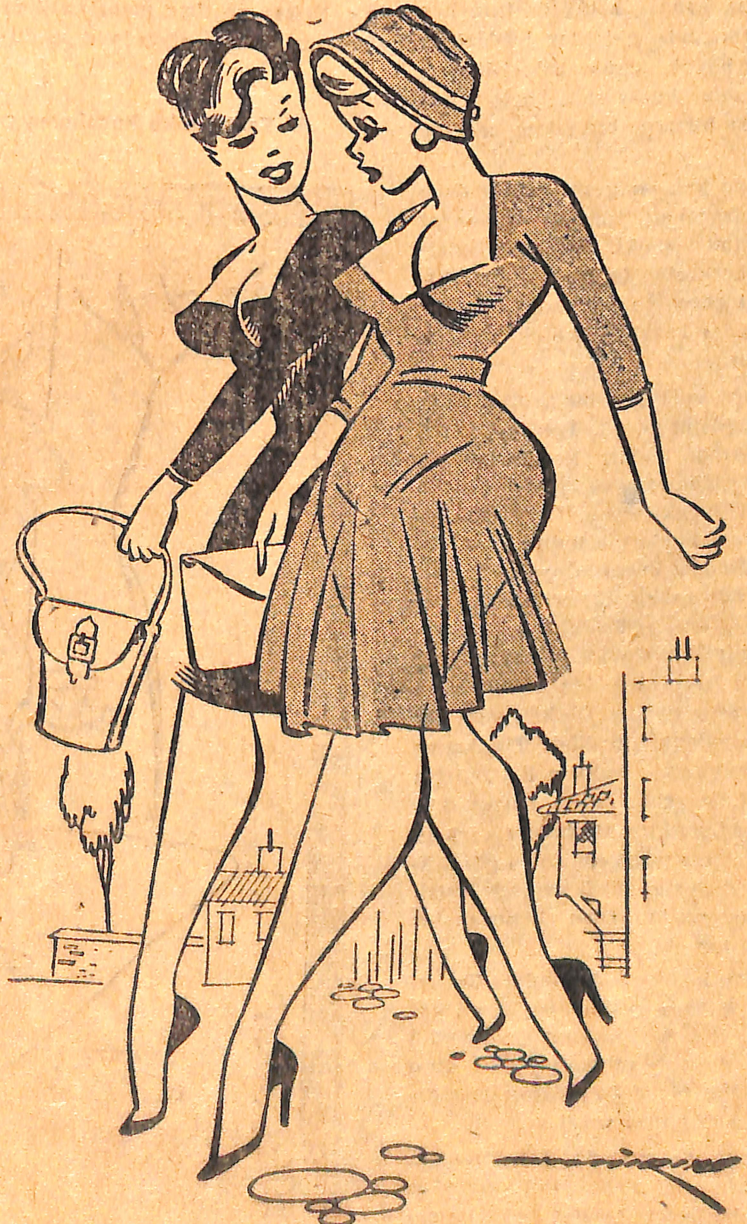
Celâl Demiray, nihayet paraya kıyıp bir hususi otomobil almıştı. Ama, Abdullah Ziya Kozanoğlu, arabanın kenarında taksi saatini görünce şaşırdı. Boğulur gibi sordu:

— Celâl, arabayı taksiye mi çıkaracaksın?

— Yooo, dedi Celâl Demiray.

— E, ne diye taksi saati koydurdun?

— Her gün taksiye binseydim kaç para gidecekti, onu merak ettim de...

— Çalıştığın yazıhaneden ne zaman ayrıldın?..
— Patronun karısı geldiği gün!..

SEVİM, bir resim sergisi açmıştı. İnsanın Güzel Sanatlar Akademisi'ni bitirmesi pek kolay, pek mümkündür. Her şeyde kuyruk vardır da, yalnız bu işte kuyruk yoktur. Fakat hem ressam olmak, hem de sergi açmak, hele Sevim kadar güzel bir kız için, hayli güç şey... Bir kere yer bulacaksınız, haydi yer buldunuz, orada teşhir etmek için resim de yapacaksınız... Resim diye bir şeyler karalamak her zaman kâfi değil... Bunların az buçuk resme benzemesi de lâzım.

Sevim, bütün bu güçlükleri yenerek, Galeri'de bir sergi tertiplemeğe muvaffak oldu. Asıl iş de ondan sonra başladı...

Genç ve güzel bir kız olduğu için, seyirciler, bala üşüşen sinekler gibi galeriye toplanıyorlardı: Resimlerinden ziyade onu seyretmek için... Ama ne yapsın kızcağız? Kendi sergisinde bulunmazsa olur muydu? Ya kazara biri çıkıp da bir resim satın almak isterse ne olurdu sonra?

İşte bu gibi düşüncelerle Sevim, Tanrının günü Galeri'ye gelip demir atıyor, gelenler hem onu, hem de arasıra resimlerini seyrederlerken, farkında olmadan kızı meşgul ediyor, oyalıyorlardı.

Ama hangi hikâyede tam her şey tıkırında giderken birdenbire allak bullak olmaz ki!.. Nitekim Sevim'in hikâyesi de öyle oldu: Günün birinde, bir adam sergiye geldi.

Genç kız, bu gelen adamı önce farketmemişti; tam bir demokrat diplomattı sanki. Herkese benziyor, herkesten farklı hiç bir hususiyeti göze çarpmıyordu. Meğer ne kadar başkaymış öteki seyircilerden...

Önce, kalabalık bir grup arasında o adamı gördü. Tıknazca, kırk yaşlarında kadar, keskin bakışlı, yüzü gülümsemeye hazır bir insan tesiri bırakıyordu. Gençlerin sanat tartışmalarına kulak kabarttı. Bir müddet bununla oyalandı. Ondan sonra dikti gözlerini resimlerden birine... Mübalâğasız, on dakika, hiç kımıldamadan seyretti. O resmi bıraktı, bir başkasının karşısına geçti. Derken yeni bir grup salona girdiler. Tıknaz ve meçhul sanat âşıkı, o kalabalığın arasında eridi. Lâkin Sevim dikkat ediyordu: Başkaları varken, hazret resimleri unutmuş görünüyor, dinlemez süsü vererek kulak kabartıyordu. Hele konuşan bir genç kız olursa...

«Yani» diye düşündü Sevim, «biz burada resim sergisi mi açtık, yoksa bu meçhul beyefendiyi eğlendirmeğe mi memuruz?» Ve o hiddetle bir daha adamı önemsememeğe karar verdi.

Ama siz olun da, önemsemeyin bakalım... Kalabalığın arasından sıyrılan meçhul sanat âşıkı, bu sefer gidip fiyat listesini incelemeğe koyuldu. Bu sahne karşısında Sevim'in yüreği hop etti. Hep böyle olurdu zaten. Bir resmi uzun uzadıya seyreden bir kimse, sonunda fiyat listesine koşar, onu da ayni dikkatle inceleyip seyrettikten son ra ressamın yüreğini kaldırdığından habersiz, ansızın kapıdan çıkıverirdi. Bu çıkışın bir geri dönüşü olmadığını pek iyi bilirdi Sevim.

Bununla beraber, bu sefer öyle olmadı: Meçhul sanatsever, listeyi inceledikten sonra yavaşça kapıdan sıyrılıp çıkacağına geldi, bir diğer resmin önünde dikildi.

Genç kız: «Acaba bunu mu beğendi? Bunu mu satın alacak? Yok, yok, bu adamda iş var. Elbet resimlerimden birini almak istiyecek. Yoksa ne diye uzun uzadıya yorulsun, tetkik etsin?» diye düşünüyordu: İşte şimdi, tam şu sırada geri dönüyor. Muhakkak Sevim'e gelip:

— Küçük Hanım, bu resimleri yapan siz misiniz? diye soracak. «Evet» cevabını alınca yalancıktan şaşmış görünecek. Dahka sonra, genç kıza kur yaparmış gibi, en beğendiği, yani kendisinin, ressamın en sevdiği resmin hangisi olduğunu soracak. Nihayet, oyun oynarcasına: «İşte o resmi satın alıyorum» diyerek dolgun cüzdanını çekecek, içinden iki tane yüzlük seçip kıza verecek. Bir kartvizit, bir adres... Tamam.

Lâkin meçhul sanatsever bunu da yapmadı. Belki yapacaktı da fırsat bulamadı. Tam niyetlendiği anda on kişi kadar yabancı salonu doldurdular. (On kişiyle doluveren salonun ne olduğunu siz düşünün artık...)

Belki de bu zat bir resim öğretmeniydi. Olur a... Neye olmasın? İhtimal, öğretmenlikten kalma bir alışkanlıkla, kalabalığın tartışmalarına ilgi duyuyordu! O takdirde asla bir tablo satın alamıyacaktı. Çünkü öğretmenler, maaşlariyle ancak geçinebilirler. Ayrıca tablo satın almak gibi lükslere kalkışamazlar...

Tam iki saat olmuştu. Evet, tam iki saattir, meçhul sanat âşıkı, Sevim'in salonunu terketmiyordu. Kız enikonu meraklanmağa başladı. Ne olursa olsun, gidip soracaktı. Resimlere niçin böyle boynunu çarpıtıp anlayışlı anlayışlı baktığını, neden bazan iki, bazan üç adım geri gittiğini, hele almağa niyetlendiği resmin hangisi olduğunu muhakkak öğrenecekti. Eğer bu sanat delisi, bir öğretmense Sevim, eserini ona memnunluk duyarak hediye edecek, sebebini de meçhul hayranına açıkça sövliyecekti. Yok, eğer öğretmen değilse, Sevim, ona dilediği kadar yüksek bir fiyat biçecekti...

Zaten dayanamayışı yüzünden mesele fiyasko ile neticelendi ya... Dayanamamıştı işte... Gidip sormuştu:

— Affedersiniz Beyefendi... Dikkat ediyorum, uzun zamandan beri resimlerimi inceliyorsunuz. Herhalde bir beğendiğiniz vardır. Fiyat hususunda korkunuz olmasın. Çünkü eserlerime son derece mütevazı fiyatlar koydum. Şayet almak istediğiniz bir şey varsa...

Adam, büyük bir muhabbetle Sevim'e baktı:

— Hayır küçük hanım, dedi, almak istediğim bir şey yok...

Sevim, hiç bozulmamıştı. O da ayni iyi ve samimî davranışla mukabele etti:

— Hayır, almanız şart değil tabiî. Ama, öyle uzun uzun, öyle dikkatle, öylesine alıcı gözü ile inceliyorsunuz ki resimlerimi... Karar verdim zaten. Siz bir ressamsınız...

Adam, ayni neşeli ifadeyle kıza baktı:

— Ressam olmadığım gibi, resimden de anlamam...

— Beni aldatmağa kalkmayın... Mademki ressam değilsiniz, nesiniz öyleyse?

— Şunu belirteyim önce: Ben öyle saatlerce bu resimlere bakmıyorum. Görmüyorum bile resimlerinizi. Hem zaten anlamam...

Sonra, burnunu güzel ressamın saçlarına sokarak kulağına fısıldadı:

— Ben sivil polisim... Bazı politikacıların, sergileri ziyaret bahanesiyle toplantı kanununa aykırı hareket ettiklerini duydum da, resimlere bakar gibi yaparak gelenleri dikizliyor, konuşulanları dinliyorum!

— Hikâyeci —

Yeni banka kurulması yasak edildi.. (Gazeteler)

Dilenci — Hay Allah, tam bize sıra gelmişti!..

Gık!

Fazıl Ahmet Aykaç ustamızın Zafer'de «Ciddiyet buhranı!» başlıklı bir yazısı çıktı. Daha yazının başlığını okur okumaz, bir elimi başıma, bir elimi dizime vurup «eyvah!» diye bağırdım.

Ciddiyet buhranı mı? Tanrı korusun. Evet, taşıt buhranı var, et buhranı var, ev buhranı var, yedek parça buhranı var, yiyecek buhranı var, hürriyet buhranı var. Bunlar var. Ama hiç olmazsa şimdiye kadar «Ciddiyet buhranı» olmadı diye seviniyorduk. Gazetelerde sık sık çıkan resimlere bakar, kasılmış duruşları, asılmış suratları gördükçe, «Ooooh!» derdik, «hiç olmazsa yurdumuzda ciddiyetin buhranı yok!..»

Yazık, çok yazık... Bay Aykaç söylüyor: «Ciddiyet buhranı» da varmış.

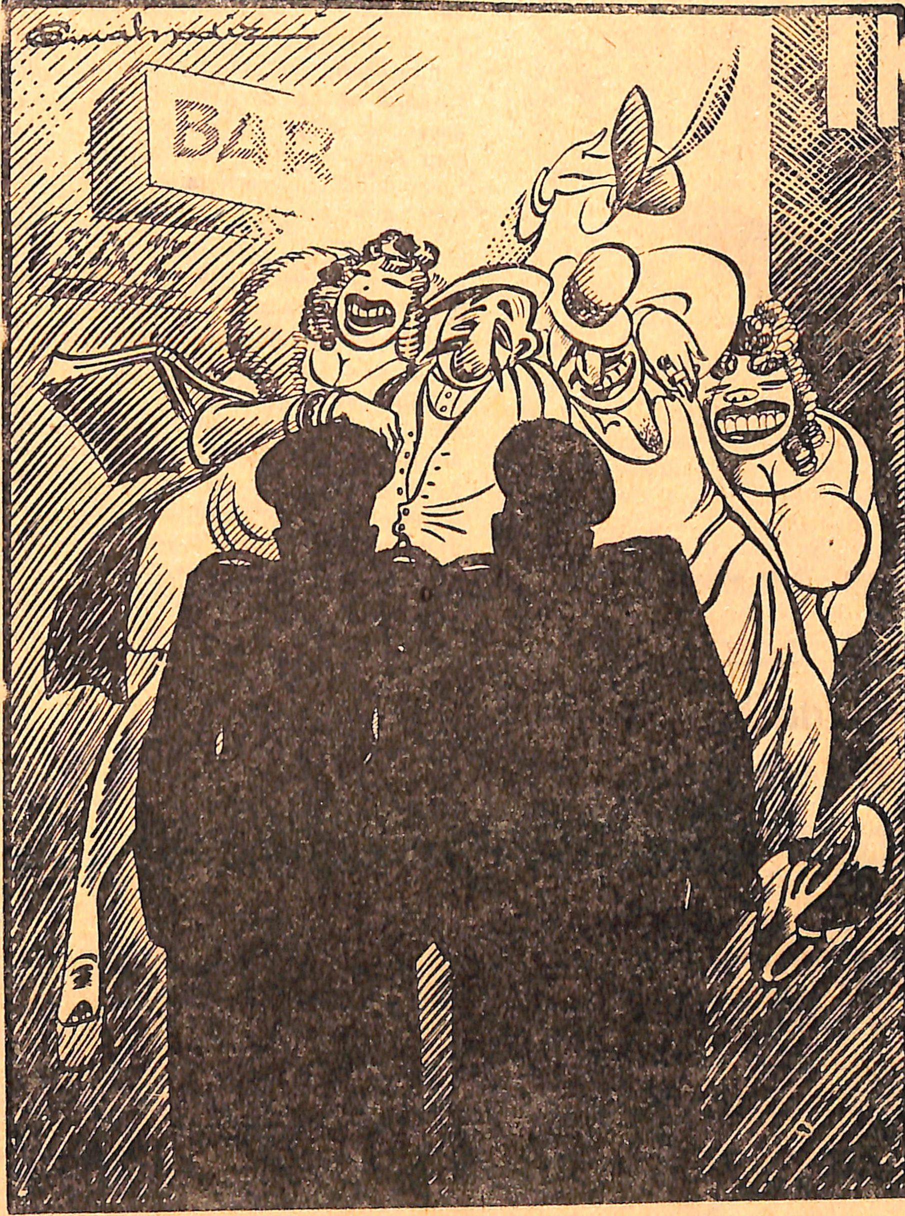
Sayın Aykaç şöyle diyor:

«Bizim basın alanımız pek tuhaftır.»

Öyledir efendim. Basın alanımızın tuhaflığına hiç diyecek yok doğrusu. Ama yalnız basın alanı mı tuhaf? Bizde bir alan olsun da tuhaf olmasın, olur mu? Alın siyaset alanını, alın bilim, sanat alanını, ticaret alanını, Beyazıt alanını, Ulus alanını...

Bide tuhaf olmıyan yalnız bir tek alan vardır; yirmi iki delikanlının şişirilmiş meşini bir delikten geçireceğim, geçirtmiyeceğim diye çekiştikleri, binlerce kişinin de bu çekişmeyi seyrettiği top alanı...

Aziz Nesin
«Pazar Pastası»

Devriye — Siz kimsiniz?..
Yolcular — Biz mi?.. Şey... Biz... memleketten galkdık... İstanbula eğlenmeğe geldik!..

Güller ve Dikenler

Parasız erkek, karısının nazarında benzini bitmiş bir çakmaktır.

★

Birçok erkeklerin aşkı, evlenmeden önce kalplerinde yaşar evlendikten sonra da midelerine intikal eder.

Herkese bir helikopter!

Leningrad'da günün fıkrası:

Çelik fabrikasının avlusunda bir miting...

Halk komiseri İvan İvanoviç konuştukça açılıyor, açıldıkça konuşuyor:

— Yoldaşlar, iktisadî kalkınmamız dev adımlariyle ilerliyor... (Alkışlar!)

— Yakında, her birimizin televizyonu olacak... Arabası olacak... (Alkışlar!)

— ... Ve, dâhi yoldaş Kuruçef sayesinde, yakında herkese bir helikopter düşecek...

Bu sefer bir el kalkıyor:

— İyi ama, helikopteri ne yapacağım ben?

İvan İvanoviç hayretler içinde:

— O da ne biçim soru yoldaş! Biraz düşünsene!.. Baktın bir gün Leningradda tıraş bıçağı kalmamış, ver elini Odesa... Odesa'ya varınca da, helikopterin sayesinde, tıraş bıçağı kuyruğuna herkesten önce yetişirsin!.. **«Le Figaro»**

Annesini!

Her gelen zulm ile icrâ-yi hükûmet eyler,
Gösterin âdil olan var ise bir tânesini!
Ben tenezzül edemem varsın eşekler sarsın
Şâm'a vâli olanın Hind'e kadar annesini!

EŞREF

Kıtlık!

Allah vermesin, bir kıtlık zamanında, Hocanın yolu bir köye düşer. Bakar ki, her ev yağa, bala batmış, her taraftan bereket akıyor:

«Aman ne bolluk memleket! Bizim oralar, bu yıl açlıktan kırılıyor!» diye söylenir.

«Yahu, der biri, sen bayram, seyran bilmez misin? Bugün, bu mübarek günün yüzü suyu hürmetine, herkes küpün, gölenin ağzını açtı; yoksa kıtlık, bizim de anamızı ağlatıyor!»

Bu haber üstüne, Hocanın lokması boğazına düğümlenir:

«Ah, keşke, der, her gün bayram olsa da, ümmet-i Muhammet yiyecek sıkıntısı çekmese!»

Eflâtun Cem Güney

※

Spor mükâfatı

İddialı bir maçtı.

İlk devre 0-0 bitmişti.

Buna fena halde canı sıkılan her iki takımın idarecileri, oyunculara atacakları her gol için birer damacana şarap ısmarlıyacaklarını vadettiler.

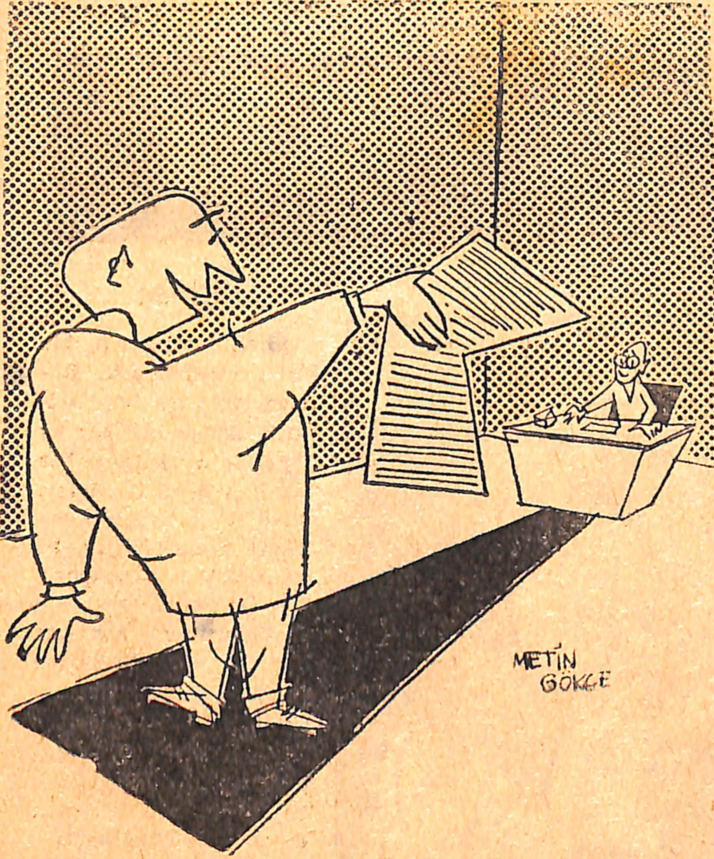
Bunun üzerine maç; 37-37 ile neticelendi.

(Calandrino)

Agop — Biloorsun, hükûmet gibi ben de iktisadî tedbir almışım...
Hayganuş — Memnun olmuşum baron Agop, mallara ne kadar zam metmişsin acaba!..

Okullarda hastalık istatistikleri yapılıyor. (Gazeteler)

— İstatistik hazır; % 50 maç hastası, % 30 sinema hastası, % 15 dans hastası, % 5 de hasta var!..

Şaka değil ciddi!...

★ Bir kütüphane memuru küçük okullardan şöyle bir mektup aldı:

«Tayyareciliğe çok meraklıyım. Bana dişi ve erkek tayyareler ve onların üremeleri hakkında esaslı bilgi veren bir kitap tavsiye edebilir misiniz?»

★ İyi bir çocuk doktoru annelere şu tavsiyede bulunuyor:

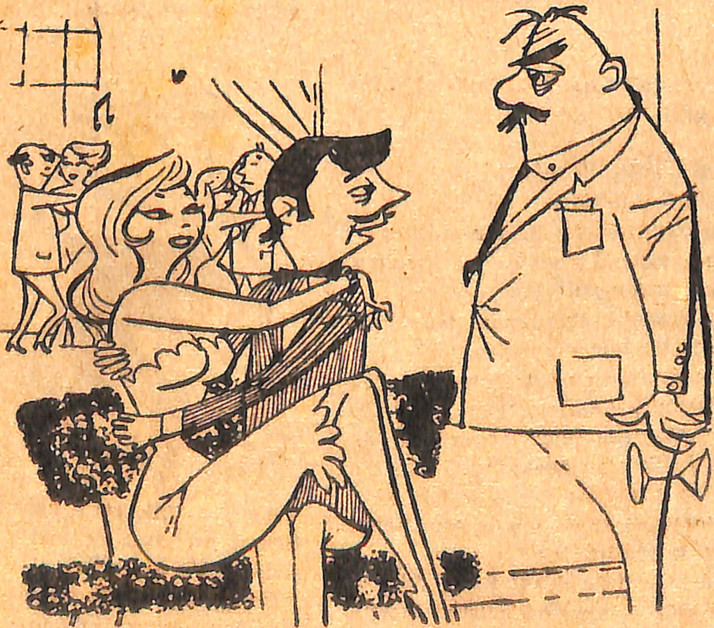
«Çocuğunuzun banyosunu yaptırırken, dikkatli olun, su çok sıcak olmasın. Yoksa elinizi yakarsınız.»

★ Bir mağaza vitrinine, çırak bulabilmek için şöyle bir ilân konulmuştu:

«Bir erkek çocuk istiyoruz.»

Bu yazının altına da el yazısı ile şu satırlar ilâve edilmişti:

«Biz de...»

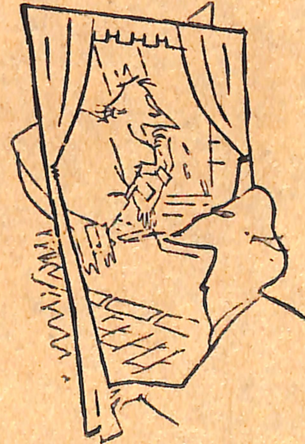

— Siz bana, evinizdeymiş gibi davranın diye söylememiş miydiniz Mösyö Corç!..

DÜN gece biraz erken yatmıştım. Sağa sola döndüm, kalkıp bir sigara tellendirdim. Pencereden sokağı seyre daldım. Odam karanlık, dışarısı karanlık, tenha sokaktan tektük geçenlere dalgın dalgın bakıyorum. Karşı sıradaki apartmanların aydınlık pencerelerinden fıkır fıkır mambolar, kadın kahkahaları aksediyor.

Sokak lâmbasının ışığı altında, orta halli görünüşlü, pardesülü, fötr şapkalı bir adamcağız, elinde çıkını, ağır ağır geçiyor. Pencerelerden akseden mambolar ve kahkahalar şen bir ahenkle yükselip alçaldı. Adam, sokağın orta yerinde duraladı. Üzerinde birdenbire tereddütlü bir hal belirdi. Gitse gidemiyor, dursa duramıyor gibilerden... Başını sağa sola döndürdü, havaya döndürdü, birkaç zoraki adım daha attı, yine durdu...

Bayağı merak etmiye başladım; dur bakalım ne olacak!..

Adam, birkaç isteksiz adımdan sonra geriledi, döner gibi yaptı, içinde karışık duygular var, belli... Elinde olmayan kuvvetlerle hareket eder gibi... Kafasını habire sağa, sola, havaya döndürüyor. Nihayet, uykuda gezercesine, yahut da ciğer kokusu almış sinsi bir tekir kedi gibi karşı hizadaki arsaya doğru ilerlemiye başladı. Korkak, çekingen, arzu dolu bir ilerleyiş... Zemin katlardan birinin penceresi arsaya doğru açık ve aydınlıktı. Bizim kedi kılıklı, bu pencereye yaklaşıp içeri bakıvermesin mi!..

Seni röntgenci seni!.. Ben sana gösteririm!..

Hemen pantalonu ayağıma, ceketi sırtıma, terliklerle kapıya seğirtip sokağa fırladım. Şimşek gibi arsaya yetiştim. Herifi ense kökünden yakaladım.

Adam, biraz şaşırdı ama, pek bozulmadı. Şehadet parmağını dudaklarına götürüp:

— Tıssssss!.. etti, bak içeri.

Elimde olmıyarak bir göz attım: Ooooooo!..

Şimdi, başbaşa, bir yandan içeri bakıp, bir yandan da fısır fısır konuşuyoruz:

— Bak, bak, bak... Manzaraya bak!..

— Bu ne hal yahu!..

İkimiz birden yutkunduk:

— Ben zaten hasretim...

— Ben de hasretim...

— Tahammül edemiyeceğim...

— E, ne yapalım?!..

— Bak ne yapalım: şu kapıyı çalıp, adama diyelim ki, biz manzarayı olduğu gibi gördük diyelim, bizim de canımız istedi diyelim...

— Olmaz efendim olmaz!..

— Vallahi olur!..

— Yok, yok, pek kibarane bir hareket olmaz...

Adam neredeyse beni de şeytana uyduracak!..

Oradan iki tekir gibi mırıl mırıl ayrıldık. Adam, dert yanıyordu:

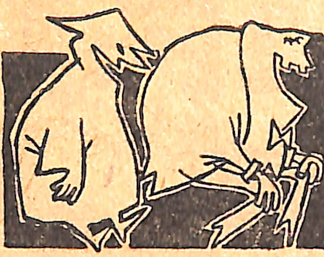
— Ben kırk yıldır alışığım. Yokluğuna bir türlü dayanamıyorum; başım dönüyor. Bu sokaktan geçerken derakap anladım. Aklım başımdan gitti. Kokuyu almışım bir kere!.. Elimde değil, ne olursa olsun dedim, bir de içeri baktım ki, medet!..

Hakikaten, içerideki manzara şu idi: Odanın karşı tarafında geniş set gibi bir yer; örtü serilmiş, örtünün üzerinde de, ağzımıza lâyık, serilip yayılmış, esmer, mis gibi kahve... Otuz kilo kadar var. Buram buram taze kavrulmuş çekirdek kahve. İçerideki adam ha-

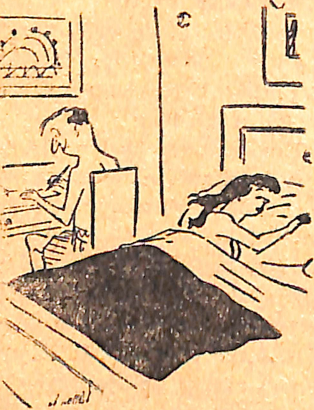
bire değirmenden çekip kese kâğıtlara dolduruyordu. Karaborsacının biri kerata.

S. I.

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Sevgili dostum, balayımız çok tatlı geçiyor... Şu dakikada bizimle beraber olmanızı ne kadar isterdim!..
(Alman)

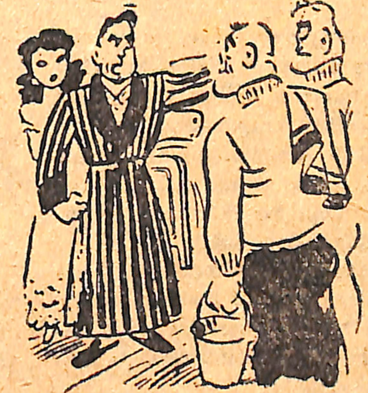
Annen değilim

Paris'in büyük otellerinden birinin holünde dolaşarak bir arkadaşını bekleyen çapkın delikanlı, yanından çok şık ve çok güzel bir kadının geçtiğini görünce, hafif bir ıslık çaldı ve iç geçirdi. Fakat hiç bir mukabele görmeyince, bozuldu ve kadının arkasından seğirterek güya müştehzi bir tavırla:

— Affedersiniz madam, dedi. Sizi annem zannettim de...

Kadın, bu küstah ve terbiyesiz adamı yukarıdan aşağı süzerek:

— Anneniz olamam ki, diye cevap verdi. Ben evli bir kadınım!..
(Fransız)

Düğün gecesi:
Boksör — Yardımcılar çıksın!
(Amerikan)

Pişkin kadın!

Genç kadın, lokantada oturmuş çorbasını içiyordu. Birden içeri bir adam girdi ve yıldırım gibi kadının masasına koştu, nefes nefese:

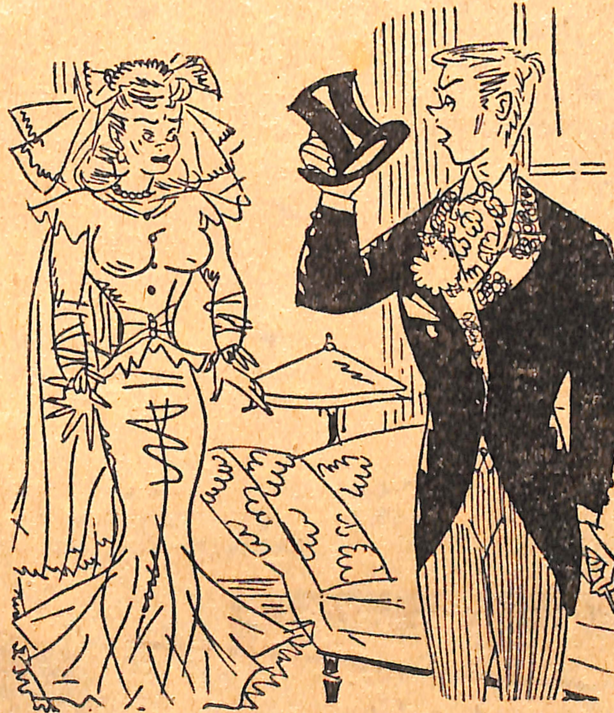
— Kocanız, dedi, kocanız on sekizinci kattan düştü!..

Kadın, hiç cevap vermeden çorbasını içmeğe devam etti. Adam tekrar:

— Size söylüyorum, diye bağırdı. Anlamadınız mı yoksa; kocanız düştü ve öldü. Sizde hiç kalp yok mu?

Kadın, kaşığını çorbaya daldırarak sakin sakin cevap verdi:

— Sizde de hiç sabır yok mu? Şu çorbamı bitireyim, o zaman nasıl ağlayıp üzüleceğimi görürsünüz...
(İngiliz)

— Kimseden hayır yok sevgilim... Bak, en yakın dostlar bile bizi yalnız bırakıp gittiler!.
(Amerikan)

Neresi zor?

Ordu talimlerinde askerleri bir çok mânialara alıştırıyorlar; bu arada dikenli tellerle kaplı arazilerden geçiriyorlar, dik kayalara tırmandırıyorlar, azgın nehirlerden yüzerek geçiriyorlardı... Bu en zor ilk talimin sonunda komutan erlere sordu:

— Nasıl, yoruldunuz mu?..

Biraz zordur ama, alışırsınız...

Arka sıradan bir Teksaslı nefer cevap verdi:

— Puf, neresi zor?.. Biz Teksas'ta sadece ağıla gitmek için bu mânileri aşarız...
(Amerikan)

Yanlışlık var!

İki genç kız, oturmuş dedikodu ediyorladı. Della:

— Duydun mu Bella, dedi, Françeska Maryo ile evlenmiş!

Bella, yerinden fırladı:

— İmkânı yok! Yanlışlık var bunda. Maryo onun nişanlısının adı idi!
(İtalyan)

Balta!

Arizonalı bir çiftçi, alış veriş için şehre inmiş, bu arada demirci dükkânına da uğrayıp bir balta satın almak istemişti. Belki bir düzine baltayı elden geçirip muayene ettikten sonra, bir tane beğendi ve fiyatını sordu.

Dükkâncı:

— Bir buçuk dolar! dedi.

Bunun üzerine çiftçi orada masa üzerinde duran bir kataloğu açtı, kendi aldığı baltanın aynını buldu ve:

— Bak, dedi, bunun fiyatı 1,33 dolar, sen niçin 1,5 alıyorsun?..

Baltacı kataloğa baktıktan sonra, başını salladı:

— Doğru, hakkınız var, o firma aynı baltayı 1,33 e satabiliyorsa, benim de satmam icabeder...

Ve 1,33 üzerinden fatura hazırlamağa başladı, fakat bu fiyata 15 sent ilâve ettiğini gören çiftçi, itiraz etti:

— Peki, bu 15 sent de ne oluyor?

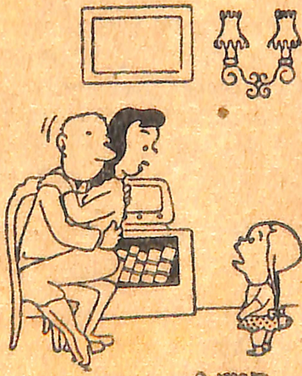
— Bu baltayı alabilmek için kataloğu çıkaran firmaya bir sipariş mektubu yazacak değil misiniz? Onun posta ücreti..

Çiftçi düşündü. Adam haklı idi. Böylece çıkardı 1,48 dolarlık hesabı ödedi. 2 sent kâr etmişti ya... Fakat Adam paketi sarıp sarmaladı ve rafa koydu. Çiftçi şaşırdı:

— Peki ama, niçin paketi bana vermiyorsunuz?

Dükkâncı güldü:

— Sipariş mektubundan son ra baltanın elinize geçmesi en az üç gün sürer. Üç gün sonra uğrayıp alacaksınız!
(Amerikan)

— Anne, ben dün geceki mavi gözlü amcayı daha çok beğeniyorum!..
(Amerikan)

— Çocukluğumdan beri mızıkaya büyük hevesim vardı. Babamın zoru ile doktor oldum!..
(Fransız)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 12 —

Erken gelişlerinden, acemi oldukları anlaşılan bizim iki arkadaşı, balozun bütün garsonları hep birlikte karşıladılar.

Uzakta şanonun dibindeki sıra sandalyelerde oturan kokmuş Leh karılarından bir iki tanesi de kımıldadılar, öne doğru geldiler.

Garsonun biri, elindeki kirli peçete ile, ortadaki mermer masalardan birinin üzerini sildi, nezaketle bu erkenci müşterilere sordu:

— Ne alacaksınız, efendim?

Satılmış ile arkadaşı afal afal etraflarına bakınıyorlardı. Bu tenhalıktan ürkmüş gibiydiler. Garsona ne cevap vereceklerini bilemiyorlardı.

Kara Mehmet:

— Ülen, burada kimseler yoh! dedi.

Garson, kendilerini kaçırmak istemedi:

— Neredeyse başlıyacaklar gelmeğe... Kalabalık olacak...

Dedikten sonra, nabza göre şerbet vermeğe alışkın olduğu için, gülümsiyerek, ilâve etti:

— Hem bu akşam, Peruz Hanım yeni kantolar söyliyecek... Komik Şevki Efendi komedya oynıyacak.

— Galah eyleyse, ne deyin Satı?

— Galah hemşerim!

Garson, kirli bezini bu sefer de iskemlelerin üzerinde gezdirerek, sordu:

— Ne getireyim, pasam?

— İrahı!

— Bravo! Hangi marka seviyorsunuz? Omurca, Zambiko, yoksam Mihiyoti?

— Eyisi olsun.

— Aa! Hiç merak etmeyiniz pasam! Bizde içkiler, hepsi da ekstra. Meze, bir sey istiyorsunuz?

— Getür..

— Tarama, ansuyez, salam, ciroz, biyas, peynir?..

— Hepsinden getür.

— Bas ustune, pasam!

Herif, aldığı siparişi hazırlamaya gitti. İki arkadaşın nazarları bu sefer de, kadınları tetkik ediyordu. Bir yandan da konuşmaya başladılar:

— Ülen, Memet! Bu gancıhlar da ne?

— Bunlar oyuncu olsa gerek.

— Cengi mi?

— Hee!

— Bunlar kötü mü hep?

— Kötü, ya... Hepisi gahbe!..

— Bi yol oynatah!

— Olma. Galabalıh olsun, onlar gendileri galharlar oyuna...

— Bura nire?

— Baloz.

— Ülen, bah! Davanları, neyi, hep yalduz. Mencilizi ükelâ odası kimin. Buriya bizim paşalar gelir mi ki ecep?

— Yoh! Onlara yasahtır. Onlar, gonahlarında carya oyunatırlar.

— Ne caryası?

— Çerkez gızları...

Birkaç dakika, sohbete ara verdiler. Garson, elindeki tepsiden, mermer masanın üzerine tabak, kadeh ve şişeler aktarıyordu.

O, işini bitirip de çekilince, Satılmış gene arkadaşını dürttü!

— Mehmet!

— Ne var?

— Çerkez gızları güzel molur?

— Öf, anam! Daha onlar kimin var mı?

— Mehmet!

— Di...

— Bu ırahı, adamın damarlarını, neyini gımraştiriyi...

— Su gat da eyle iç.

Kadehler ikiyi, üçü bulmuştu. Kafalar dumanlanıyordu. Halbuki henüz balozun müşterileri sökün etmemişlerdi. Satılmış uzakta oturan karılara bakıp iç geçiriyordu. Süzük gözleri onlardan ayrılmıyor, onlar da bir an evvel masaya davet edilmeyi bekliyorlardı.

Kara Mehmet de, böyle yerlerin kurdu geçinidiği halde, hakikatte acemi idi. O da bir türlü cesaret edip de, kadınlara işmar edemiyordu.

Çalgı yerine geçmiş oturmuştu. Keman akort oluyordu. İkinci şişeyi ısmarlıyan Satılmış ile Mehmedi elden kaçırmamak için, patron mızıkaya başlamak emrini vermişti. Bunlar bir polka havası tutturdular. Lâkin bu alafranga, Satılmışın hoşuna gitmedi:

— Gah, ülen, gidek! dedi.

— Nire gidek? Ahan oturiyiz. Birazdan tiyatora başliyacah. Bah: Çalgu vuriyi.

Fakat Satılmış, tutturmuştu:

— Gidek! Burada sıhılıyim...

Parayı verdiler, kalktılar; sallana sallana sokağa çıktılar. Kapının önünde bir müddet ayakta durup, bundan sonra ne yapacaklarını müzakere ettiler. Satılmış, doğruca Babıâliye dönmek taraftarı idi. Lâkin Kara Mehmet, arkadaşının zevkini, eğlencesini temin edememiş olmayı izzeti nefsine sığdıramıyordu.

— Nideceğiz govuşa varıp?

Diye söyleniyordu. Nihayet yan sokaklara sapıp, hovardalık etmeye karar verdiler.

Kemeraltına doğru yürüdüler; aynalı lokantanın önünden içerilere saptılar. O zamanki fuhuş ve sefahet merkezi olan bütün o sokaklar, akşam oldu da, sular karardı mı, hummalı bir faaliyete koyulurdu. Birer kattan ve ekseriya birer odadan ibaret ve bir koyun ağılını andıran evlerin kapıları önünde sıralanan şişman, biçimsiz, pek azı genç, çoğu kartaloz Lehli karılar, gelip geçen erkeklere en galiz sözlerle takılarak müşteri celbederlerdi.

Kahvelerde zurna, çifte nâra, lâterna çaldırarak, o geceki eğlentilerine giriş yapan zevk ve safa erbabı, karşıdan karşıya bu kadınlarla yarenlik edip, içlerinden, kendilerine eş peylerlerdi.

Zaten, bu evlerdeki sermayelerin en iyileri sayılı idi ve her birinin de muayyen müşterisi vardı. Bunlardan bir tanesini serbest bulup da, bir gececik elde edebilmek için, günlerce, hattâ haftalarca buralara devam etmek gerekti.

Esasen kapıların önünde çığırtkanlık edenler de bunlar değildi. Bu kalbur üstüne gelen, hatırlı yosmalar, - o da bazan - pencere ardında, vaşak kürk omuzda, yapma benler yüzde, pullu, oyalı çatkı başta, otururlardı.

İşte, meşhur Galatanın, vatsıdan sonra, arzeylediği manzara bu idi. Ve tarihe âşina olmıyan Türkler, bir Lehistanın mevcudiyetini, o zamanlar ancak bu sokaklara devam ile öğrenirlerdi. Zira, o vakitler Rus ve Avusturya işgalinde Lehistan, memleketinize ihracat metaı olarak, yalnız bu bedbaht kadınları sevk ederdi. Bunların çoğu Tarnopol, Lemberg, Vilni taraflarından gelme yahudilerdi. Kendilerine mahsus garip kaba bir şiveleri, Almancaya pek benziyen bir de lehçeleri vardı. Hepsi (r) leri (ğ) gibi telâffuz ederler, müşteriyi, şiveleriyle eğlendirirlerdi.

Bizim Satılmışla Kara Mehmet, bu sokaktan içeriye saparak, biraz ilerleyince, kaldırımın üzerinde ayakta durup, yumruklarını iri kalçalarına dayıyarak, meydan okurcasına bir tavır almış yosmanın biri kendilerine sarkıntılık etti:

— Esmeğ! Gel buğda! Sana biğ şey soleyim!.. (Devamı var)

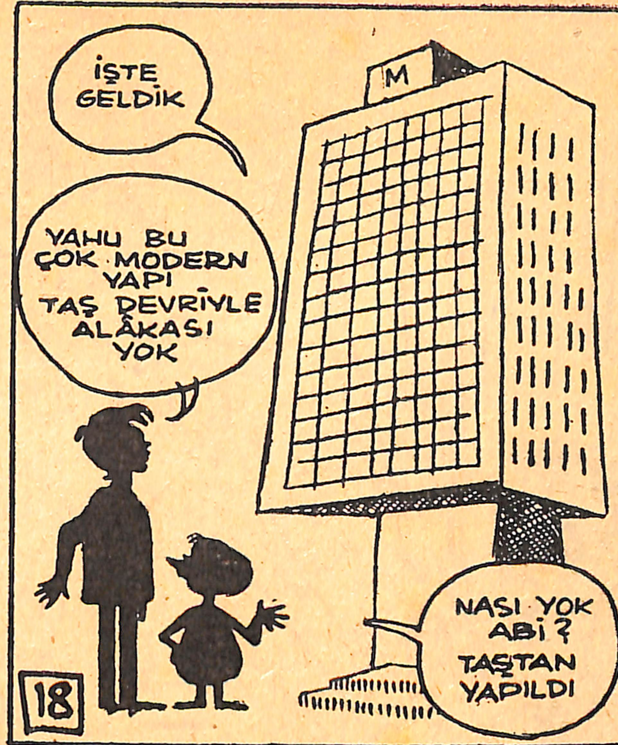
Hesabını bilen
HANIMLAR İÇİN...
20 Yıl boyunca
ayda 500 Liraya kadar
Gelir İkramiyeleri
sağlayan
AYLIK GELİRLİ
KÜÇÜK TASARRUF
HESABI
en iyi tasarruf yoludur
Lütfen broşür isteyiniz
146
EMNİYET SANDIĞI

SALİH TEKCAN

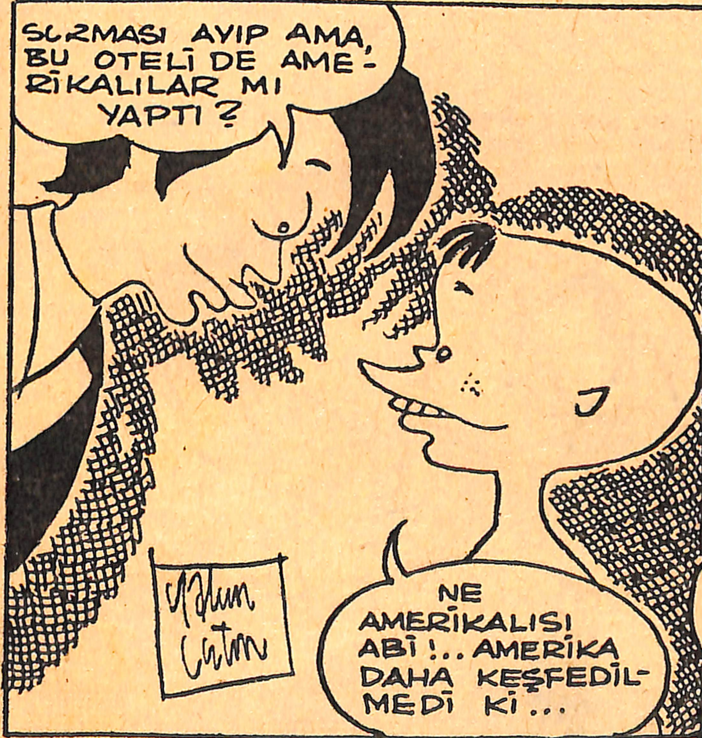
SPUTNİK 31

Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

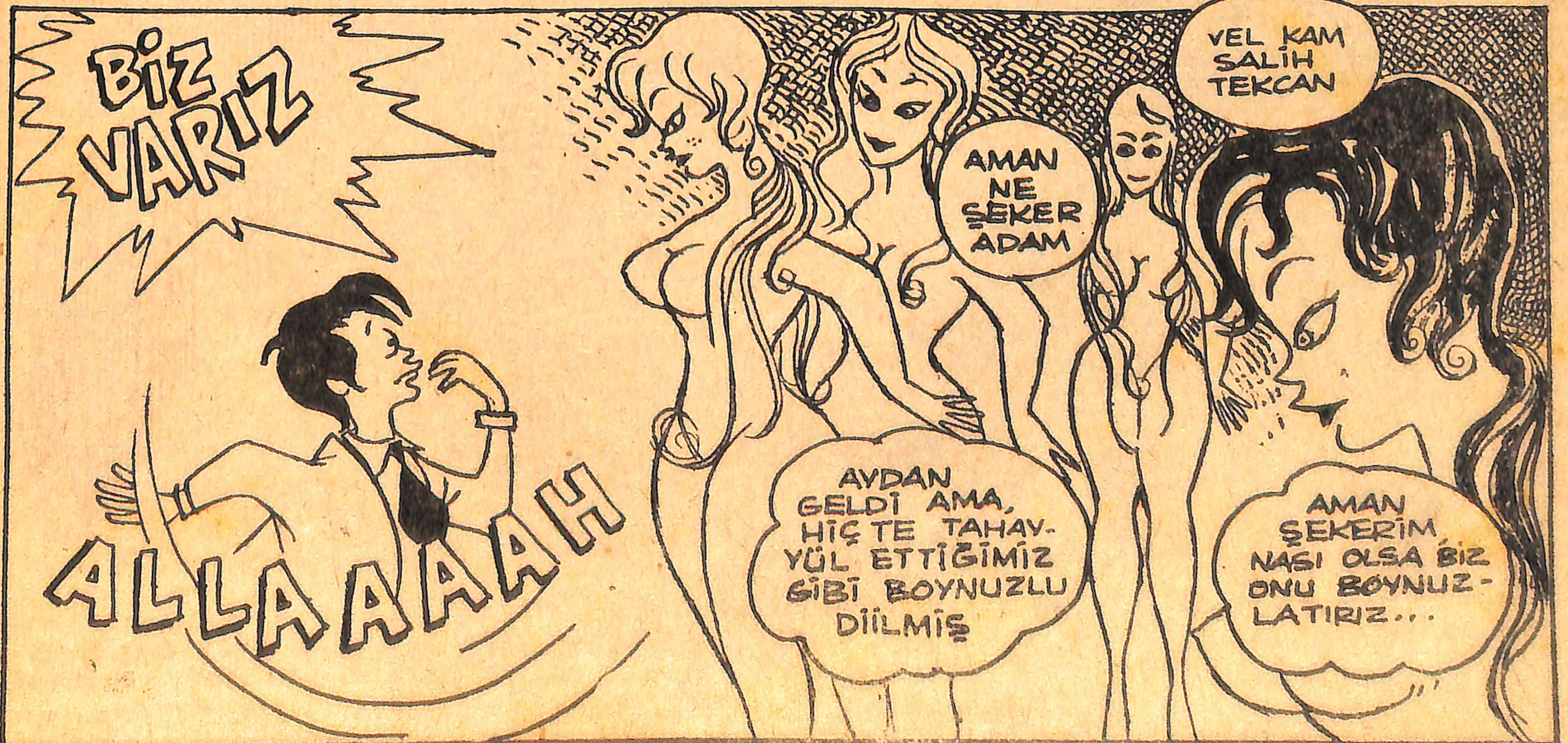

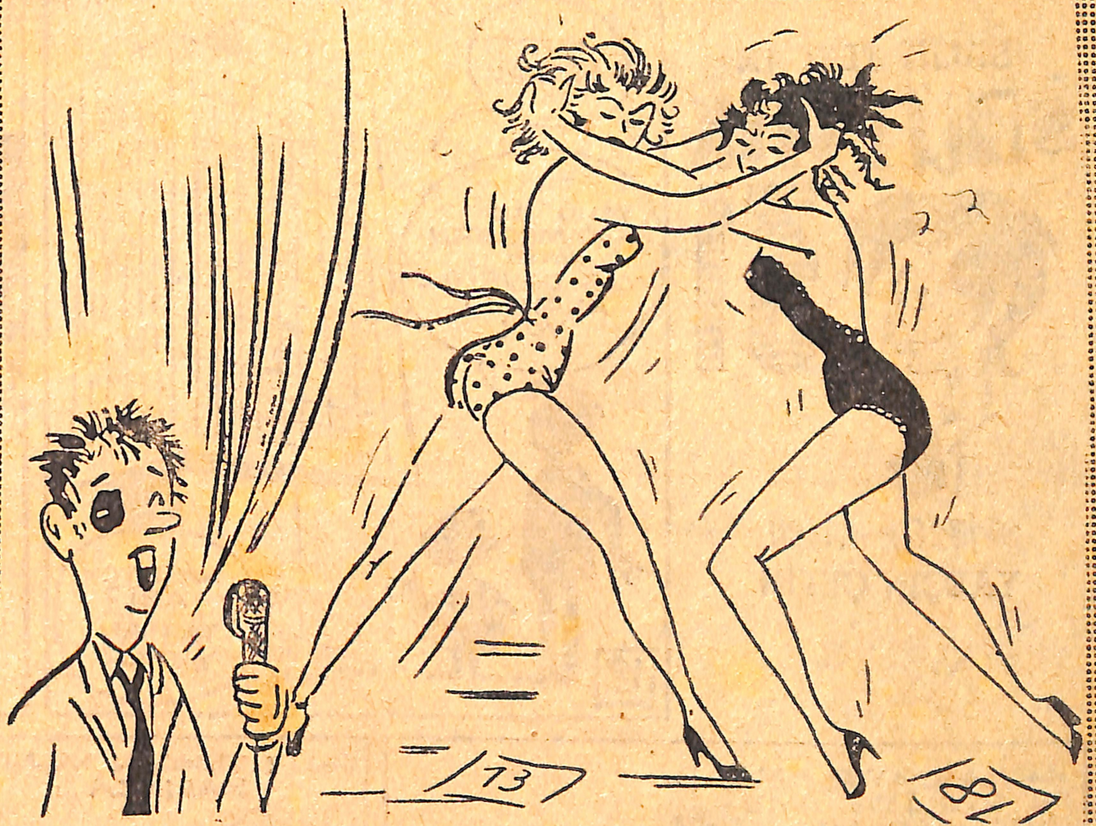

Dünya Karikatürleri

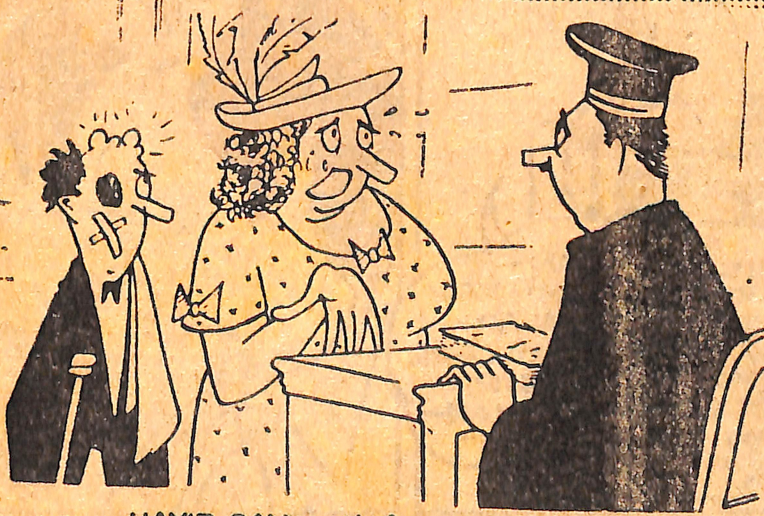

YAZISIZ "ALMAN"

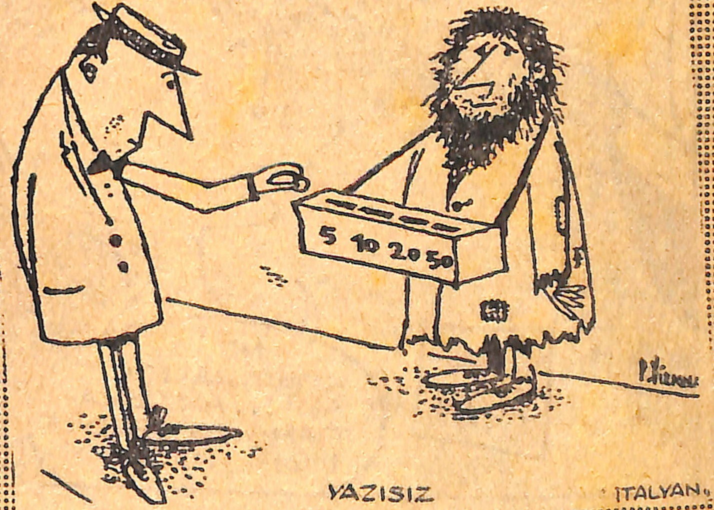
— SAYIN BAYANLAR BAYLAR, BİRAZ SONRA SİZLERE 1958 GÜZELLİK MÜSABAKASINI KAZANANIN ADINI SÖYLEYECEĞİM !..

"AVUSTURALYA"

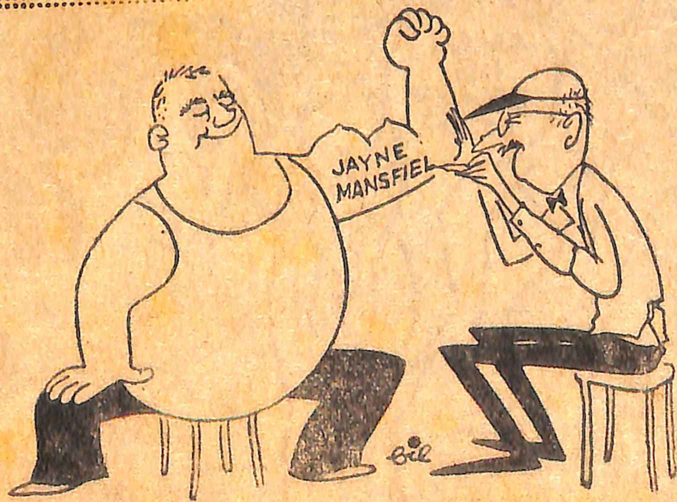

— HAYIR SAYIN HAKİM, ARTIK BU ZALİM HERİFLE YAŞIYAMAM !..

"İTALYAN"

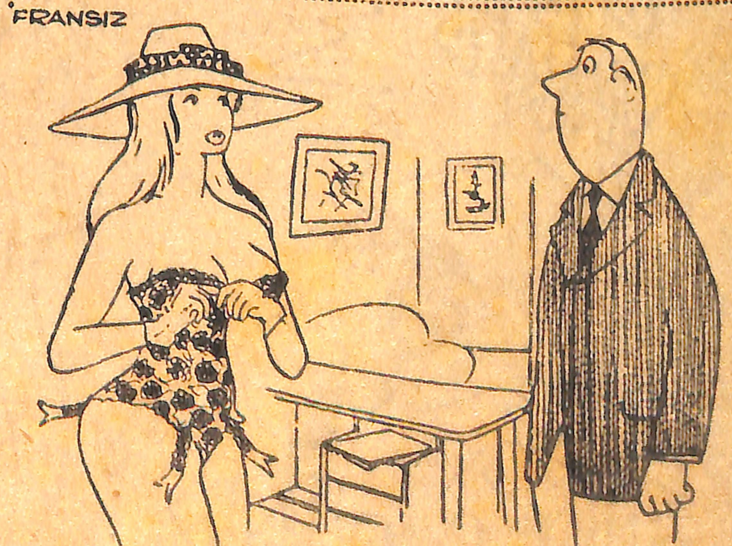

YAZISIZ "İTALYAN"

YAZISIZ FRANSIZ.

"FRANSIZ

— ÇOK EVHAMLIYIM DOKTOR, SOKAKTA YÜRÜRKEN HERKES BENİ GÖZLERİLE SOYUYOR ZANNEDİYORUM !..

Türk Ticaret Bankası A. Ş.

Tasarruf Mevduatı Müşterilerine
1958 Yılında

Apartman Daireleri ve Zengin Para ikramiyeleri

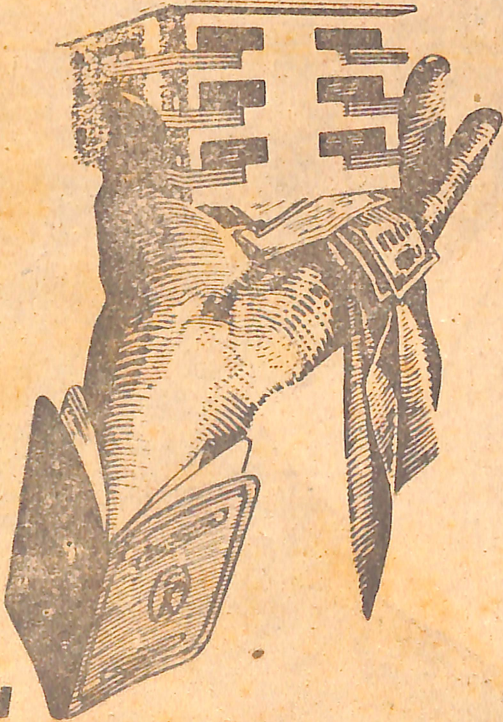
HER 150-LİRAYA
BİR KUR'A NUMARASI

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone Seneliği 37.5 Altı aylığı 19 lira
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: SAKA MATBAASI

Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA ALIŞABİLİRSİNİZ
Çünkü

Bütçenizin müsadesine göre sizi her ay 15, 30, 60 veya 90 lira biriktirmeye alıştıracak olan AKBANK AİLE TEVEDİATI HESAPLARI her 200 hesaptan 100 üne 96.000 lira ikramiye isabet ettiren yegâne tasarruf sistemidir

AKBANK
Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI

1958
YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

4 MİLYON 405.000 LİRA

AKBABA

Merihli — Şu yer yüzü insanları ne çirkin, değil mi?
- İtalyan Karikatürü -